

A woman with long dark hair is running through a misty forest. She is wearing a light-colored t-shirt and dark pants. Her hair is blowing in the wind. The forest is filled with tall, thin trees and a thick layer of mist or fog. The overall color palette is muted greens and greys.

čekání na **smrt**

LISA JACKSON

čekání na **smrt**

LISA JACKSON

2017

Copyright © 2017 by Lisa Jackson
Translation © 2017 by Jakub Volný

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu EXPECTING TO DIE,
vydaného nakladatelstvím Kensington Publishing, New York 2017
přeložil Jakub Volný
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Jiří Popiolek
Korektura: Iveta Muchová a Dana Konvičková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2017

ISBN 978-80-7498-233-0

Kapitola 1

Už teď byla mrtvá.

Zabije ji. On ji zabije.

Podívala se na těhotenský test. Ano, bylo to tak. Byla těhotná. Potom na sebe v restauraci Walgreens pohlédla do zrcadla nad umyvadlem. Zkoumala svůj odraz. Zpod světlé ofiny na ni zíraly vyděšené modré oči.

Ty. A matka. V sedmnácti... Dobře, v osmnácti, až se dítě narodí.

Stáhlo se jí hrdlo a musela párkrát zamrkat, aby nepropukla v pláč. Teď nemůže brečet, teď ne. Na to bude spousta času později. Hřbetem ruky si otřela slzy a popotáhla. Inkriminovaný proužek schovala zpátky do kabelky a obal zahrabala hluboko do odpadkového koše pod hromadu zmuchlaných papírových ručníků. Ne, že by na tom záleželo, stejně nikdo neví, že je tady. Test si jela koupit až do Missouly, provedla ho tady na záchodech a teď pojede zase domů.

Co ale bude dělat?

Dobrý bože.

Tváře jí doslova hořely. Měla pocit, že všichni v obchodě znají její tajemství. Když se hnala ke dveřím, málem zakopla o chlapce, který zrovna rovnal z přeplněného kovového vozíku do polic tužidla a deodoranty.

„Hej!“ zavrčel podrážděně, zatímco ona jen chvatně vyhrkla „omlouvám se“ a pokračovala k pultu, kde lékárníci v bílých pláštích vyřizovali objednávky na recepty. Dva lidé stáli hned vedle poklady, aby si vyzvedli léky.

Skleněnými dveřmi prošla přímo do paprsků srpnového slunce a zamířila ke starému taurusu své matky. Nastoupila do rozpáleného auta, nastartovala a zařadila zpátečku. Ozvalo se ale hlasité pípání, a tak dupla na brzdy. Jen tak tak, že nevrátila do staré hony zrovna projíždějící parkovištěm. Bruneta ve slunečních brýlích, která seděla za volantem, na ni vystrčila prostředníček a pokračovala v cestě.

Destiny to ignorovala.

Nechala ženu odjet.

Hlavou se jí teď honily mnohem důležitější věci.

Těhotná. Jsi přece těhotná!

Ach ne!

Dítě? Ona se ale nedokáže postarat o dítě. V žádném případě. A otec taky zrovna moc nepomůže. Panebože... otec. Bude zuřit.

Zhluboka se nadechla a stáhla okénko. Klimatizace byla na heslo a zase nefungovala. Z parkoviště už vyjžděla velmi opatrně a při manévrování se staříčkým taurusem se jí podařilo neodřít nikomu ani blatník.

Třeba mu to nebude muset říkat. Bude prostě dítě vychovávat sama... Ale jak? Mámě ani tátovi nic říct nemůže. A přát si, aby dítě jen tak zmizelo, taky nejde. Při pomyslení na pot-

rat se jí do srdce zabodl osten výčitek. Ale jen na okamžik. Ihned tu myšlenku zaplašila. Její sestřenice byla na potratu, a doteď si to vyčítá. A pak tu byla máma. Kolikrát jí už říkala, že Destiny není jen plodem šťastné náhody, ale vymodleným dítětem. Téměř zázrakem. A proto ji také po naději pojmenovala. Těhotenství byl totiž jediný zázračný okamžik za celých dvacet let od svatby, který Helene Montclairiovou potkal. Přestože se ona i její manžel Glenn modlili, aby měla Destiny sourozence, nestalo se tak. Jednou už to Helene nevydržela a oči se jí zalily slzami zoufalství, že nemůže mít další děti. Takže pomýšlení na to, že by tento začínající život ukončila, nepřicházelo v úvahu. Musí existovat lepší řešení, řekla si a sešlápla plyn. Projela na oranžovou a zamířila po dálnici na jih, pryč z města.

Mohla bych ho dát k adopci, napadlo ji, když mhouřila oči před oslňujícím světlem. Zalovila rukou v přihrádce na rukavice, aby vytáhla sluneční brýle. Nasadila si je na nos. Příliš se však přiblížila k traktoru se senem, takže musela sundat nohu z plynu.

To je to, co by měla udělat, ne? Jít za právníkem a zařídit... Ale sakra, k tomu by stejně došlo až po porodu. Jenže co do té doby? Co až bude mít obrovské břicho? Přece nemůže těhotenství skrývat do nekonečna? Byla štíhlá, velké břicho by bylo nápadné a...

A nesměla zapomínat na otce dítěte.

„Sakra.“ To *on* by mohl být problém.

Nebo ne? Třeba tam byla šance... ach, drahý Pane, to ne... polkla, aby zahнала strach. Nesmí své mysli dovolit vydat se do těch temných, zákeřných míst.

Kéž by to byl pouhý sen. Jen opravdu špatná noční můra.

Zapnula rádio, chvílku zkoušela ladit stanice. Nějakou dobu poslouchala kousky písni, které stejně neznala, a tak rádio vypnula. Zadívala se před sebe skrz čelní sklo, které bylo poseto mrtvým hmyzem, a přemýšlela, co bude sakra dělat.

Pohlédla do ustaraných očí ve zpětném zrcátku, ale pořád neměla jistotu. Má si ho nechat? Co jí to reverend vždycky říkal, když k němu přišla pro radu? Když měla nějaký problém? *Přemýšlej o tom.* Ano, tak to bylo. *A modli se. Pohovoř si o tom s bohem.*

„Jsi mnohem silnější, než tušíš, Destiny,“ řekl by jí vlídným hlasem a pak by ji něžně pohladil po vlasech. Potom by jí pomalu svezl dlaň až k zátylku, načež by ji rychle opět stáhl, jako by se popálil. Nebo jako kdyby měl náhlé výčitky svědomí. Nebo jako kdyby zrovna někdo přicházel po schodech do jeho soukromé kanceláře, která se nacházela pod špičatou střechou kousek od zvonice. Schody pokaždé hlasitě vrzaly a příchod jeho manželky oznamovaly.

Jako kdyby snad něco věděla.

Destiny se zhluboka nadechla. Asi by se měla řídit jeho radou a promluvit si o všem s Bohem. Potom se lépe rozhodne, jak problém vyřešit. Ne, nebyl to problém. Dítě přece nemůže být problém. Dostala se jen do nepříjemné situace. „Je to jen vyviklaný kámen na dlouhé cestě životem,“ jak by nejspíš řekl reverend.

Těch sedmdesát kilometrů, nebo kolik jí dělilo od Medvědího brodu, se změnilo v dlouhou šmouhu rozmazané venkovské krajiny západní Montany, plotů, pasoucího se dobytka a koní. Jela rovnou údolím, pak zabočila do hor a ani si nepamatovala, že přešla most přes Medvědí řeku.

Podářilo se jí dorazit domů, a dokonce se vyhnout přívalu otázek, jimiž by ji pravděpodobně zasypala máma, která zrovna v kuchyni zavařovala broskve. Nenápadně se promýkla až do svého pokoje. Dům byl celý rozpálený a voněl po cukru. Destiny si lehla na postel a v duchu se věnovala jen svým myšlenkám a rozmluvě s bohem. Pořád však nezískávala odpověď.

Alespoň si však rozmyslela, co bude dělat, a tak po večeri, která sestávala ze studené šunky, bramborového salátu a čerstvých broskví se šlehačkou, řekla rodičům, že se půjde projít.

Mámě to zjevně dělalo starosti, ale nic nenamítala. Jen si sedla do „svého“ křesla a začala se ovívat letákem, který jim ten týden hodil do schránky jakýsi Jehovův svědek. Destinyin otec už seděl před televizí, podnožku polohovacího křesla měl zvednutou, brýle na čtení nasazené na špičce nosu, noviny rozložené na stolku hned vedle židle, pár listů se sesulo na koberec s ornamenty, který máma koupila krátce po Destinyině narození.

Další typický večer v domě Montclairových.

Až na to, že jejich jediná dcera byla přibližně v osmém týdnu těhotenství. Přesněji to určit nedokázala a přemýšlela, zda existuje nějaká aplikace na telefonu, která by jí poradila, kdy přesně přišla do jiného stavu.

To by hodně pomohlo.

Rodiče si jejího odchodu sotva všimli. Jejich dům byl obklopený poli sousedů a Destiny se vydala přes jižní pozemek Jonesových. Ještě před několika týdny byl tento plotem obehnaný kus země pokrytý hustým obilím, jehož zelené klasy

LISA JACKSON

se stříbřitě třpytily ve vánku. Nyní už bylo po sklizni a Destiny se tak pohybovala po sluncem vysušeném strništi, které zůstalo.

Na protější straně pole se protáhla skrz prověšující se plot z ostnatého drátu, potom zamířila rovnou do lesů. Do těch důvěrně známých lesů, které vždy považovala za svou tajnou svatyni. Ve stínu teplota vzduchu trochu klesla, pořád však bylo dost horko. Sucho. Cítila borovice a prach.

Jakmile se dostala mimo dohled oken jejich domu, zkontrolovala displej mobilního telefonu, odeslala tři textovky a zavolala Donnymu.

Při čekání než dorazí, naslouchala zvukům lesa, šepotu borovicových větví nad hlavou, tichému zpěvu a švitoření ptáků mezi stromy, které zklidňovalo její rozbourané horečnaté myšlenky jako léčivý balzám.

Žádná odpověď. Nenechala mu vzkaz v hlasové stránce. Nemohla.

Znovu se podívala na displej telefonu, nedostala však na své textovky žádnou odpověď.

Zcela určitě se na ni zlobí.

Pořád se na ni poslední dobou zlobil.

Poslala Donnymu další zprávu, aby věděl, že míří k jejich tajnému místečku hned vedle přehrady. Poprosila ho, aby se s ní sešel, nebo aby jí alespoň napsal zprávu, a hned potom vykročila na pěšinu, která vedla do okolních kopců. Cesta vedla po prudkém a nebezpečném svahu a Destiny se za těch dvacet minut výstupu celá zpotila. Až potom konečně dorazila k místu, odkud pěšina zase klesala. Zastavila se, aby popadla dech. Sebrala v sobě veškerou odvahu. Najednou si uvědomila, jak moc okolní lesy potemněly.

Slunce se pomalu začalo schovávat za západní hřeben hor, mezi kmeny okolních borovic, jedlovců a osik se rozeběhly dlouhé stíny. Zpěv ptáků ustal a Destiny nad hlavou uslyšela plácnutí netopýřích křídel. Náhlé ticho bylo tak zvláštní a...

Křup!

Ozvalo se zapraskání a Destiny se prudce otočila.

Úlekem se jí naježily vlasy v zátylku.

Nic. Nic to nebylo!

Přimhouřila oči a přeskakovala pohledem z jednoho keře na druhý, nikde se ale nic nepohnulo, nezahlédla ani žádné zvíře, dokonce ani zajíce nebo mývala. V okolních stínech neviděla zkrátka vůbec nic podezřelého.

Je to jen tvoje představivost.

Bojíš se, nic víc.

Přesto měla podivný pocit, že něco v tomto podezřele klidném lese, kde obvykle hledala útěchu, není úplně v pořádku.

Kousla se podrážděně do rtu a vzpomněla si na všechny ty zatracené filmy o zombiích, vlkodlacích a upírech, kde hlavní obětí vždy byla osamělá dívka uprostřed divočiny.

Ihned s tím přestaň!

Naposledy se rozhlédla po okolí, a když nezaznamenala nic zvláštního, pokračovala v chůzi. Vzadu na paži však stále měla husí kůži a nedokázala se zbavit podivného pocitu, že něčí pohled sleduje každý její krok.

Nic to není.

Tato slova si opakovala pořád a pořád dokola, podrážděná mysl jí však neustále podsouvala obrázky číhající pumy s vyceněnými tesáky, obrovského medvěda nebo vlků. Neříkali náhodou ve škole, že ochránci přírody znovu vracejí do

zdejších lesů vlky? A co rysí a... dobrý bože, hadi. *Chřestýši.* Táta jí přece vysvětloval, že chřestýši loví hlavně v noci. Nebo se pletla?

Do háje.

Uklidni se. Tohle místo znáš perfektně. To nejnebezpečnější, co jsi tady zatím potkala, byl dikobraz, který se před tebou snažil ukrýt v křoví, nebo ne?

S nervy napjatými k prasknutí pokračovala po pěšině a nořila se stále hlouběji a hlouběji do lesů. Uši měla nastražené, srdce jí divoce bušilo. Nic podezřelého už ale neslyšela. Žádné kroky, žádný šustot v podrostu, žádný zrychlený dech. Přesto na sobě *cítila* cizí pohled.

Jak temnota zhoustla, zapnula si Destiny na telefonu baterku, aby měla jistotu, že nesejde z pěšiny. Samozřejmě měla přístroj skoro vybitý a stejně nechtěla, aby ji kdokoliv nebo *cokoliv* vidělo. I proto baterku cestou do kaňonu používala jen obezřetně.

Potok, tmavou stužku klikatící se okolním lesem, slyšela a cítila ještě dříve, než ho uviděla. Pěšina, po které šla, se dole pod kopcem spojovala se zaprášenou cestou, která vedla podél koryta potoka táhnoucího se kaňonem. Na lesní křižovatce vyrazila rychlým krokem proti proudu a poslouchala vodu, jak šplouchá a zurčí po kamenech, mezi nimiž vznikaly hlubší tůňky. Pořád měla pocit, že za sebou slyší kroky, ale kdykoliv se prudce zastavila, neozývalo se vůbec nic.

Vydechla.

Už toho nech, ty hloupá náno. Jsi praštěný idiot, který sám sebe děsí k smrti. Jsi jenom nervózní, to je celé. Nikdo tě přece nesleduje. A už vůbec po tobě nejde žádná krvelačná příšera. Žádná zombie se za tebou v tomhle náročném terénu nešine.

Kdepak, Destiny, to nejděsivější široko daleko jsou tvoje představy. Jsi hloupá. Hloupá a těhotná.

V duchu vedla konverzaci, která ji měla povzbudit, a pokračovala v cestě. Borovice a jedlovce tady rostly méně hustě a Destiny mířila dál k místu, kde se měli sejít. Tím místem bylo staré parkoviště, které už nikdo nepoužíval a jehož šterkovým podkladem prorůstala suchá tráva.

Má mu to říct?

S námahou polkla a znovu se pokusila sesbírat všechny zbytky odvahy.

Nemohla na něj rovnou vyhrknout, že je v jiném stavu. Ani nápad. Nejdřív musí zjistit, jak moc se zlobí, a potom na to bude muset jít pomalu. Krom toho... Nikdo nikdy nedokázal odhadnout, jak se zrovna on zachová. Nesměla zapomínat ani na svou malou lež... dobře, *velkou* lež. Olízla si nervózně rty a v tu chvíli by se nejraději otočila a utekla pryč, aby se setkání vyhnula. Kdyby to alespoň nebyl takový průdas... Uvědomila si, že tohle možná nebude ten nejlepší plán.

Než se ale stačila rozhodnout, uslyšela vrčení silného motoru. Už bylo příliš pozdě. Otočila se čelem k příjezdové cestě a uviděla kužely světel z předních reflektorů, olizující kmeny okolních stromů. V tu chvíli se jí divoce rozbušilo srdce. Ne, tohle byl špatný nápad. Zatraceně špatný nápad. Ten blázen vyletí z kůže.

Neměla mu psát.

Nebyla připravená na to, aby se mu svěřila s pravdou. Levou ruku si mimoděk přiložila k plochému bříšku.

Často jednala, a až potom přemýšlela, a právě tohle byl její největší problém. Copak ji na to máma pořád neupozorňovala?

Tohle bylo špatné. Postavené na hlavu. Neměla si s ním domlouvat schůzku na tak odlehlém místě sama a tak pozdě večer. Nikdo navíc neměl tušení, kam šla. Zatraceně, měla raději riskovat scénu na veřejnosti a domluvit si s ním sraz třeba v kavárně, aby mu tu novinu ohlásila... nebo v parku plném lidí, zkrátka kdekoliv na veřejnosti, kde by si nedovolil...

Bože, Destiny, co jsi to provedla? Tak mu alespoň nic neříkej. Ne dnes. Buď na něj milá a snaž se nevyvolávat žádnou hádku. Nezapomeň, že jsi mu dala kopačky. Musíš mít situaci pod kontrolou, protože on se na tebe stoprocentně zlobí.

Třeba by ještě stačila zmizet, než ji uvidí.

V tu chvíli už ale džíp zastavil a Destiny ozářilo světlo z reflektorů.

Nadechla se, aby si dodala odvahy, a vykročila ze světla.

Nechal motor běžet, a když vystupoval, světla ozařovala kuželovitý prostor před vozem. Viděla ho jen ve slabé záři, kterou vydávala zadní světla. Z kabiny se ozvalo tiché upozornění, které mu mělo připomenout, že ještě svítí. O tom ale určitě věděl. Destiny se ustrašeně podívala na jeho mohutnou siluetu. Byl svalnatý. Měl obrovskou sílu. Na škole patřil k nejlepším sportovcům.

Zbraň by si s sebou ale určitě nevzal. Ne, kdepak, určitě by si nepřinesl pistoli ani nůž...

Vzápětí s bouchnutím zavřel dveře a Destiny se stáhl každý sval v těle.

„Des?“ zavolal potichu chraplavým hlasem.

„Jsem přímo tady.“

Jak ji uviděl, vykročil k ní, a vzápětí se už nad ní tyčil jako věž. „Co chceš?“

Nemohla to udělat... nesmí mu o dítěti říct. Ne tady. A ne dnes. „Já jenom, hm, chtěla jsem si promluvit.“

„A o čem?“ zavrčel důrazně. Ještě pořád se zlobil.

„Víš...“

„O tom, že jsi mi dala kopačky esemeskou? O tomhle jsi se mnou chtěla mluvit?“ snažil se uhádnout důvod jejich schůzky. A ano, ještě byl pořádně vytočený.

Mimoděk se zachvěla, zatímco on pokračoval: „Víš ty co? Když se to stalo, když jsem si přečetl tu zprávu, myslel jsem si, že je to blbý vtip. Vážně jsem byl přesvědčený, že ti někdo vzal telefon a vystřelil si ze mě. Vážně, náramná legrace. Ha-ha-ha.“

„Já vím.“

„Tohle od tebe bylo opravdu zbabělé a ponižující, Des,“ vyčetl jí. Jak v něm rostl vztek, sílil i jeho hlas. „Vážně? Textovkou? No to mě...!“

„Měla jsem si s tebou promluvit.“

„Jo, to si teda piš, že měla. Ale neudělalas to. Jednoduše jsi mi poslala nějakou podělanou textovku a tím to pro tebe skončilo.“ Opovržlivě si odplivl do šterku. „Takže mi pověz, co po mně chceš, Des. Proč ses tady chtěla dneska sejít?“

V jeho hlase vycítila opovržení, vztek z něj doslova sálal.

„Ty chceš... snažíš se mě snad dostat zpátky, nebo co? Protože to bys byla bez šance. Ani náhodou. Je konec! Slyšíš mě?“ vykročil k ní, ona však stála na místě, i když se v duchu třásla jak osika. Nehodlala mu ukazovat, jak moc se ho bojí.

„Chtěla jsem jenom vědět proč,“ zalhala. Moc dobře si uvědomovala, že mu o dítěti nesmí říct. Ne tady. Ne sama.

„Proč jsi mě podvedl, co? S tou holkou ze školy, s tou Veronikou Čubkovou nebo jak se jmenuje?“

„Říkal jsem ti přece, že pro mě nic neznamenal.“ Přesto bylo poznat, že ho změna směřování rozhovoru trochu vyvedla z míry.

„Jo, jasně, slyšela jsem, že jsi byl u ní v bytě pečený vařený.“ Nyní se vztekem plnila Destiny. „Prý jsi u ní v podstatě bydlel.“

„Vážně chceš tohle, Des? Opravdu se teď chceš hádat o tom, že jsem se stýkal i s jinými lidmi?“ Stál u ní blízko a čněl nad ní jako hora.

Zvedla hlavu a poprvé mu viděla do očí. Jak se v nich odráželo světlo z reflektorů auta, vypadalo to, jako by mu v očích plály plameny. „Oba dva totiž moc dobře víme, že to ty ses mi za zády kurvila.“

„Cože? Ne! Kdo ti to řekl?“

„Nezapomeň, že tu mám pár přátel,“ vyštěkl. „Myslíš si, že mi nedají vědět, co se děje?“ zlostí zatnul zuby, které se mu při řeči bíle leskly.

Vzpomněla si, že už ho jednou takhle rozrušeného viděla. Tehdy kopl do dveří hony Emmetta Tuftse, až v nich zůstala díra. Jindy zas málem vymlátíl duši z Bryanta Tophmana za to, že do ní nechtěně na večírku vrazil.

„Tví přátelé lžou.“

„V tomhle ohledu určitě ne!“ Ukázal na ni prstem, aby svému obvinění dodal na důrazu, potom jím ukázal na sebe. „Nelhali by o nás! A chceš vědět proč?“ Než stačila cokoliv říct, dodal: „Protože tohle pro mě bylo hodně důležité, víš, Des? Ve tváři mu zaškubal sval. „Tohle pro mě bylo mnohem důležitější než pro tebe.“ Sklonil se. Nyní měli tváře blízko

u sebe a Destiny z jeho dechu cítila pivo, z pokožky pot. „Teď, když už je to všechno venku, ty prohaná mrcho, je definitivní konec. Teď už se nemusíš schovávat. Teď už si můžeš ošukat, koho se ti zlíbí...“

Blesk!

Opět zareagovala bez rozmyslu. Jen napřáhla ruku a vrazila mu jednu do brady. Na své jemné kůži cítila hrubé vousy jeho strniště.

Zatraceně. Co to, proboha?

Ztuhl. Nevěřicně zamrkal. Vzápětí sevřel dlaně do pěstí, ale Destiny už na nic nečekala. Otočila se a jako střela vyrazila podél potoka stejnou prašnou cestou, jakou sem přišla.

Byl o dobrých třicet centimetrů vyšší než ona, měl mnohem delší krok a pohyboval se rychle jako blesk. Ona ale byla stejně rychlá a mrštná a okolní lesy znala jako své boty. Sprintovala ze všech sil, adrenalin jí rozpaloval krev, hnal její kroky přímo k pěšině.

Utíkej, utíkej, rychle!

Slyšela ho za sebou. Křičel na ni a snažil se ji dohnat.

„Já tě zabiju, ty mrcho!“ ozval se, a ona mu věřila. Každická buňka jejího těla byla skálopevně přesvědčená, že jestli ji v tak agresivním stavu chytí, zaškrtní ji vlastníma rukama... přesně těma rukama, kterými ji ještě nedávno hladil a při jejichž dotyku se doslova chvěla touhou.

Teď na to nemysli! Prostě utíkej!

Proklouzla pod několika větvemi, těsně se vyhnula kmenům stromů a o pár sekund později zaslechla tupý náraz a výkřik plný bolesti. Patrně dostal větví do obličeje, při troše štěstí mu zasáhla oči. K tomu ale potřebovala obrovskou

dávku štěstí! Kdyby ho ale nějaká jehlička zasáhla do oka a napůl oslepila, mohlo by ho to zastavit.

Běžela dál. Myslela si, že ho setřásla na lesní křižovatce, kde se od cesty odděluje pěšina mířící vzhůru do kopce. Ale to se mylila.

Znovu slyšela těžké kroky, měla pocit, jako by se mu pod nohama otrásala zem. Musel být hned za ní.

Neeeee!

Rozběhla se nahoru, ale stačila udělat sotva dva kroky, když na rameni ucítila těžkou ruku. Vzápětí se jí ke kůži přitiskly jako železo tvrdé prsty.

Klopýtla a ze všech sil se pokusila vyškubnout ze sevření a pokračovat v běhu. Ale na to bylo příliš pozdě. Už ji dostal. Otočil si ji a Destiny se v temnotě snažila zahlédnout jeho obličej, prosit ho, povědět mu, jak strašně moc ji to mrzí. Nic ale neviděla.

Pokusila se vykřiknout, ale hrdlo jí už svíraly pevné prsty.

Vydala ze sebe jen zachroptění a bezmocný sípavý zvuk. Nemohla se nadechnout. Tak silně jí krk tiskl. Snažila se bojovat, na cizí ruce okolo jejího krku dopadaly slzy, jako by snad doufala, že pláčem zmírní ocelové sevření, které jí uzavíralo průvod vzduchu. Náhle si uvědomila, že má rukavice. Přesně tohle měl totiž v plánu!

Plíce ji bolely, jako by měly každou chvíli explodovat. Musela se nadechnout!

Dobrý bože, prosím, zastav to! Prosím, už ne...

Jako smyslu zbavená kolem sebe kopala, nedokázala však zasáhnout cíl. Z posledních sil doufala, že se jí podaří trefit nohou nebo kolenem jeho rozkrok.

Ten hajzl ji snad vážně zabije. Uškrtní ji!

V plicích ji páliło, celým tělem jí projížděla omračující bolest. Černé stromy jí začaly tančit před očima.

V panické hrůze se mu pokusila zatnout nehty do rukavice. Chtěla ho alespoň kousnout, kopnout ho nebo poškrábat k nepoznání... Dokázala se však soustředit už jen na to, jak strašně moc se potřebuje nadechnout. Do plic jí ale nepronikla ani špetka vzduchu.

Byla zoufalá. Plíce se jí doslova trhaly bolestí, hlava jí bolestivě pulzovala.

Dobry boze, prosim, pomoz mi. Zachraň mě. Zachraň moje děťátko.

Měla pocit, že jí oči vypadnou z důlků, ruce se jí bezvládně svésily podél těla, její vědomí začala zahalovat temnota. Pokusila se ještě bojovat, neměla však už žádnou sílu. Už se nezmohla na nic. Ruce ani nohy neposlouchaly, vzápětí začala ustupovat i bolest, jak přicházela o vědomí.

Ne... ne... moje děťátko... můj malý miláčku...

Pak přišel konec.

Kapitola 2

Byl to hloupý nápad.

Hodně hloupý nápad.

Bianca Pescoliová běžela potemnělým lesem. Na cestu jí svítil jen tenký paprsek měsíce. Byla blázen, když souhlasila, že sem přijde uprostřed noci, a lhala kvůli tomu rodičům. Kvůli čemu vlastně? Kvůli bláznivé hře uprostřed lesa? Zamračila se a dlaní odehnala komára. Letní horko ohřívalo lesy v pohoří Bitterroots, všude kolem znělo tiché bzučení cvrčků. Zdálo se jí, jako by z dálky zaslechla nějaké hlasy. Pak ale bylo ticho. Jen cvrčci. Rozhodla se, že se nebude vzdalovat od pěšiny, aby se neztratila.

Alespoň doufala, že to bude fungovat.

Nahoru, nahoru, nahoru běžela po zaprášené pěšině, přeskakovala kameny vykukující z vyschlé vyprahlé země, husté větve borovic zakrývaly to málo měsíčního světla, které zbývalo. Proč s tím proboha souhlasila, říkala si snad po milionté a cítila, jak ji začínají bolet nohy.

Byl to Maddiin nápad. Přesněji Madison Leony Averil-

lové, nejlepší Biančiny kamarádky. No, po dnešní noci se možná všechno změní. Maddiin status nejspíš výrazně klesne. To je toho.

Do obličejů jí praštila větev. Vyjekla, ale další záupnění už spolkla, protože nechtěla, aby ji někdo slyšel. A přesně to byl cíl celé hry, pitomé teenagerské verze hry na schovávanou, kterou si sem k přehradě přišli zahrát. Byla to hloupá hra. Otřela si tvář v místě, kde ji zasáhla větev borovice, a potichu zaklela. S bolavými lýtky a celá zadýchaná se rozběhla z kopce.

Neměla sem chodit. Teď už to věděla, bylo ale pozdě couvnout. S tím nápadem sejít se uprostřed noci na spodním parkovišti uprostřed lesů, které bylo součástí pozemků Longových, kde Biančin nevlastní otec pracoval jako manažer, přišla partička jejich spolužáků. To byl další problém. Jestli se Nate Santana dozví, že Bianca je jedno z dětí, které musely vstoupit na pozemek rodiny Longových, aby se na to místo dostaly, asi by se dost rozzuřil a nejspíš by jí udělil minimálně doživotní domácí vězení, pokud by ji ovšem ještě předtím nezabila máma.

Blížila se k nejvyššímu místu na cestě, kde se pěšina stácela kolem hájku. U masivních stromů trochu zpomalila a snažila se popadnout dech. Opatrně se podívala přes rameno, do temnoty pod sebou. Na okamžik si byla jistá, že ji někdo sleduje, že se za ní vydal na hřeben. Vystrašeně vzdychla. I když právě to, že se ji nějaký chlapec pokusí najít a dostihnout, bylo cílem celé té praštěné hry, bála se. Nevěděla, kdo za ní je. Nebo co. Jejím pronásledovatelem mohl být některý z bláznivých spolužáků, ale také jelen nebo los. Ve zdejších leších však mohla narazit i na pumu, nebo dokonce medvěda.

LISA JACKSON

Jenže právě teď ji k smrti vyděsil maličký nevinný králíček, který vyskočil z křoví. Cokoliv jiného by jí způsobilo skutečný infarkt.

Vzpamatuj se.

S námahou polkla, zpomalila a několikrát se zhluboka nadechla. Měla pocit, jako by se nad ní les zavíral. Opatrně se ohlédla přes rameno, pohledem se snažila proniknout temnotou. Skutečně ji z větví blízkého stromu sledoval pár očí, nebo to způsobila jen její představivost?

Zamrazilo ji. Na chvilku přestala dýchat.

Nepanikař. Nezapomínej, že je to jen hra. V těchto lesích jsi přece vyrostla.

Oči zmizely, jako by je pozřela zlovlná tma.

Ach. Dobrý bože.

Do letní noci praskla větvička.

Co?

Cítila, jak se směrem k ní plazí zápach. Zadívala se do tmy, zamžourala do stínů a uslyšela hluboké výhrůžné zavření, při němž se jí naježily vlasy v zátylku.

Co to sakra bylo?

Rozhodně to však nechtěla zjišťovat.

Bianca vystřelila.

Poháněl ji strach. Běžela nahoru do svahu, sílu jí dodával pocit, že ji honí cosi zlého. Trochu jí podklouzly nohy, když se snažila skočit vpřed, udržela však balanc a pokračovala v běhu. Kousek před ní pěšina dosáhne vrcholu hřebene, pak se začne svažovat dolů na zadní straně hory. Končila v Rokli zoufalců, což nebylo o mnoho lepší.

Skutečně slyšela kroky? Těžký dech? Hlasitější vrčení. V dálce se ozvalo zavytí kojota... Krev jí tuhla v žilách.

Utíkej! Rychleji!

Divoce vystřelila vpřed, o překot kladla jednu nohu před druhou. Zmocňovala se jí panika, dýchala krátce a mělce, nohy se jí třásly, v plicích ji páliło.

Běž! Běž! Běž! Nepřestávej.

Pádila vpřed, dokud neměla pocit, že jí explodují plíce. Dorazila na místo, kde se cestička stáčela mezi dvěma obrovskými balvany. O jeden z nich se opřela. Lapala po dechu. Byla si jistá, že krvežíznivý démon, o kterém četla ve svém posledním hororu, jí je v patách a že se na ni chystá skočit a minimálně jí utrhnout hlavu.

Ohlédla se přes rameno. Byla připravená, že jí pohled padne na tvora, který nepatří do našeho světa, nebo na potrhlého spolužáka. Neviděla ale nic než temnou noc, les plný vysokých borovic a hustých keřů, na které jako černý závoj sedala horká srpnová noc.

Na cestě se neozývají kroky, nezaslechla ani přerývaný dech, žádné výhružné zvířecí hrdelní zvuky.

Nic neviděla a nic neslyšela. Ani zvuk netopýřích křídel. Žádné rychlé kroky spolužáků roztroušených po lese. Větve okolo stojících borovic se v bezvětrí ani nepohnuly. Dokonce i kojot přestal se svým osamělým pláčem.

A to bylo divné. Ani ne před hodinou, když začali s tou hloupou hrou, bylo ve skupině minimálně patnáct lidí, možná dokonce dvacet. Kdo by se s tím počítal? Věděla jen, že ona byla součástí skupiny teenagerů, kteří se sešli na bývalém parkovišti obrostlém keři využívaném dřevaři, kteří pracovali pro rodinu Longových. Na řídkce zatravněném a šterkem posypaném prostranství stála nahodile zaparkovaná osobní i nákladní auta, z reproduktorů vozu Austina Reece duněla

LISA JACKSON

hudba. Bylo to jediné BMW ve směsi starých popelnic, pick-upů a SUV. Děti se držely ve skupinkách. Některé popíjely, jiné měly v ústech cigarety, a další dokonce kouřily trávu, jak uhodla podle nasládlého zápachu, který se mísil se štiplavým cigaretovým kouřem. Tlumené hučení konverzace přerušované jen občasnými výbuchy smíchu se neslo otevřeným prostorem, v kouřových kuželech světél bylo vidět pohyblivé siluety. Červené špičky cigaret a záře displejů mobilních telefonů prozrazovaly, kde se nacházejí další děti.

Bianca některé z dívek znala. Zrzavá Simone Delaneyová s ní chodila do anglické třídy, Seneca Martinezová, která závodila ve štafetě, žila jen kousek od lesní chaty, kde Bianca vyrůstala. Jezdily spolu autobusem na základní školu. Nebyly si ale kdovíjak blízké. A Lindsay Croninová? Ta byla v pohodě, ale vždycky dělala jenom to, co ostatní. Člověk nikdy nevěděl, na čem u ní je. Jednu chvíli se tvářila jako vaše nejlepší kámoška, jindy jako největší nepřítel. Chovala se zkrátka divně.

Maddie se několika takových večírků zúčastnila už dříve a měla k tomu prostý důvod: doufala, že na nich potká Teeje O'Haru. Jako kdyby měla šanci...

No tak, Maddie. Vzpamatuj se. Každý ví, že Teej je napůl zamilovaný do Lary Haasové. I když si musí počkat ve frontě.

Lara byla stoprocentně nejžádanější holka v Biančině třídě. A usměvavý Teej se svou atletickou postavou a bystrým rozumem byl mimo Maddiinu ligu. Minimálně on si to myslel. Bianca měla podezření, že Maddie ví, že ji trochu zneužívá, ale bylo jí to jedno, nebo si myslela, že to je způsob, jak dosáhnout toho, aby se do ní TJ zamiloval.

No jasně.

Během poflakování se na parkovišti před samotným začátkem hry Maddie sotva projevila zájem o to, co Bianca říká, a to nejen proto, že už tehdy by se Bianca na celou tu slavnou hru nejráději zvysoka vykašlala.

„Vážně bych se měla vrátit,“ řekla. „Moc se mi to nelíbí.“

„Přestaň se chovat jako srab.“ Maddie sledovala skupinu, která se na parkovišti sešla, pevně svírala v ruce telefon, pomalu kývala hlavou a mžourajícima očima přeskakovala po postavách na parkovišti.

„Je támhle. S Reecem,“ zašeptala Bianca a pokynula bradou ke skupince chlapců, kteří si zrovna podávali cosi, co připomínalo láhev. Stáli za Reecovým bavorákem, který se svými parkovacími světly, z nichž vycházelo nadpozemské zlatavé světlo, a rytmickou hudbou, představoval pomyslný střed celého večírku. „Je s Castillem a Devlinem,“ dodala Bianca. „To mě moc nepřekvapuje.“ Ti dva se motali kolem Teeje neustále a doufali, že na nich ulpí alespoň špetka jeho popularity.

Nakonec Teeje zahlédla i Maddie a na rtech se jí objevil náznak úsměvu.

„Víš, že bys správně měla utíkat od něj, že jo?“ připomněla Bianca.

„No jo, utíkat... Ale s rychlostí to nebudu přehánět.“ Maddie pozdvihla obočí a věnovala Biance všerhající pohled. V tu chvíli Biance došlo, že je na večírku sama za sebe. Jakmile se na Reecův rozkaz „běžte“ dívky rozutekly do lesa, ztratila Maddie z dohledu. Vypadalo to, jako by kamarádka, která ji tak úpěnlivě prosila, aby se potají vykradla z domu a přidala se k nim, plánovala, že Bianku hodí přes palubu, od samého začátku.

I teď se Maddie bezpochyby snažila najít Teeje... pokud se jí to ovšem už nepovedlo.

Vůbec to ale nevysvětluje, proč v okolí nebyli žádní další lidé. Na parkovišti vysvětlil „pravidla“ hry Kywin Bell, devatenáctiletý kluk s blond ježkem a pronikavým modrým pohledem. Kywin nebyl vysoký vzrůstem, měl však před sebou velkou budoucnost. Jako maturant si v uplynulé fotbalové sezóně připsal vítězný touchdown ve velkém zápase proti odvěkým rivalům jejich školy, když zachytil přihrávku soupeře a dostal se až do koncové zóny. Dva protihráči na něm doslova viseli, k zemi se jim ho ale dostat nepodařilo.

To bylo skoro před rokem. Kywin po tom odmaturoval a pracoval v místním obchodě s krmivem, ale stýkal se i se svými mladšími spolužáky. Neustále opakoval, že se chystá na vysokou školu jako jeho starší, silnější a vysportovanější bratr, ale prý čekal na „správnou“ nabídku, která by mu zajistila ideální pozici na hřišti. Všechno to ale byly nesmysly, protože Bianca věděla, že většina vysokých škol už začala trénovat pro blížící se sezónu. Byl konec srpna, proboha!

Kywin tedy evidentně lhal nebo klamal sám sebe nebo obojí. Tak nějak se rozhodl, že on a Austin Reece budou mít na starosti telefony, takže byli „cool“, protože mobily měli jenom oni. Klíče se zabavovaly. Potom Kywin, kterému se v koutku úst pohupovala zapálená cigareta, všem vysvětlil, že dívky se mají schovat a kluci je budou hledat. To Austina pobavilo. Cílem dívek bylo, vstoupil do vysvětlování Austin, uniknout lovcům, přičemž mohli utéct, schovat se nebo použít nějaký trik. Oba mladíci, jak Austin se širokými rameny, tak svalnatý Kywin, si vyměnili významné pohledy, které už tehdy měly Bianku varovat. Reece dodal, že poslední

dívka, která se nenechá chytit, se stane hlavní vítězkou. Bianca však neměla tušení, která z dívek má mít tu čest. Pořez Kywin k tomu nedodal nic. Vlastně nepromluvil ani žádný jiný z těch praštěných kluků, z nichž většinu znala už od mateřské školky, a to včetně Teeje, ze kterého, jak musela chtít nechtě uznat, se vyloupil opravdový fešák s atletickou postavou tvrdou jako skála.

To je toho. Patřil ale také k největším nadutcům na škole, a jeho dva věční kumpáni, Rod Devlin a Joaquin Castillo, nebyli o moc lepší.

Minutku dvě poté, co se dívky rozprchly do lesů, se za nimi vydali i kluci. Bianca slyšela jejich halekání a dusot. Bylo to znepokojující, ten hluk ji hnal vpřed a zároveň děsil k smrti. Poprvé v životě si připadala jako kořist, kterou pronásleduje lovec. Její kroky poháněl adrenalin, když se drala hustým mlázím. Věděla jen, že nechce, aby ji někdo chytil. Proto se pohybovala potichu a opatrně. Fungovalo to... na chvíli. Pomalu se protáhla kolem shluku křoví.

V tu chvíli se však ze stínu vynořila masitá zpocená ruka a chytila ji za rameno. Bianca úlekem zaječela a vyskočila, a až potom poznala toho pitomce Kywina Bella.

„Mám tě, ty malá policajtská mrcho! Teď si to slízneš!“ V jeho hlubokém hlase zaslechla zlý, téměř sexuální podtón. Hbitě se vysmekla z jeho pevného sevření.

S divoce bušícím srdcem po něm ještě máchl rukou, otočila se a jako střela vyrazila vzhůru po severním úbočí kopce, kam jako malá chodila s tátou na výlety.

„Hej! Počkej... chytil jsem tě!“

Ona ale jeho rozzlobený hlas ignorovala.

Pohybovala se rychle a chytře a brzy ho setřásla. Byla roz-

hodnutá, že jestli ji ten idiot znovu chytí a pokusí se ji opět vyděsit, nakope ho rovnou mezi nohy. To si za rámeček nedá. Litovala jen, že si nevezala těžké okované boty, ale růžové běžecké niky, lehké tenisky s reflexními páskami po obvodu podrážek. Boty, které ji prozradí, jakmile jejím směrem někdo posvítí baterkou.

Popadala dech a silou vůle se snažila utiřit divoce tlukoucí srdce. Pozorně naslouchala, jestli uslyší ostatní. Žádné hlasy však neslyšela. Žádné vylekané pištění objevených dívek. Žádný smích. Žádné zvuky běžících nohou. Kromě svého zrychleného dechu zkrátka neslyšela vůbec nic.

Zvláštní.

Něco bylo špatně. Hodně špatně.

Kromě zahoukání sovy a občasného zašustění netopýřích křídel byl les tichý jako hrob. A stejně temný.

Co se to sakra dělo?

Co když celá tahle „hra“ byla jen léčka, napadlo ji. Co když si z ní jen vystřelili, a zatímco ona běží prázdným lesem a snaží se uprchnout chlapcům, ostatní se o ni už přestali zajímat a nyní pořádají večírek někde jinde.

Skvělé.

I když z vyhráté lesní půdy stoupalo horko, Bianca přeběhl po zádech mráz.

Nenechej se ovládnout vlastní paranoiou. Maddie by tě nikdy takhle nenapálila. Určitě ne. Navíc v téhle společnosti nic neznamenáš, nejsi někdo, z koho by si ostatní chtěli vystřelit. Kromě Maddie nejspíš ani nevědí, že tu vůbec jsi. Musela si však přiznat, že netuší, čemu má věřit.

Temný hlas v mysli jí našeptával, že se skutečně mohla stát cílem hloupého žertu. Koneckonců byla dcerou pol-

dy a ostatní se na ni dívali podezřívavě. Navíc před několika měsíci její vlastní matka zatkla Kywinova otce za podezření z domácího násilí.

Nebylo divu, že se ten blbec vydal zrovna v jejích stopách. Jak že jí to řekl? „Ty malá policajtská mrcho,“ sakra. A Reece, to byl případ sám o sobě. Jediný syn zazobaného právníka byl chytrý a strašlivě domýšlivý. Dokonalý prototyp prince-tonskeho zlatého hochu. Paráda.

Nesměla však zapomínat ani na ostatní. Donalda Justisona, syna starostky znala ze střední. I jeho však považovala za hrozného idiota. A Bryant Tophman? Syn kazatele, vzor nevinnosti, ctnosti a zbožnosti. Takový pokrytec! Vydával se za andílka, byl však z celé té bandy nejhorší. Takovým lidem máma říkala „vlk v rouše beránčím“. Tophman ale nebyl vůdcem party, tu čest měl Austin Reece. Tophu považovala za jakousi šedou eminenci.

Znovu si uvědomila, že sem neměla chodit. Proč jen Maddii poslouchala?

Protože jsi husa hloupá!

Ačkoliv se Bianca potila vlivem horkého vzduchu a z namáhavého běhu, chvěla se po celém těle, dlaněmi si hladila paže a přemýšlela, že se vydá zpátky z kopce k parkovišti. Čeho by se tak měla bát? Koneckonců to byli jen kluci. Nota bene kluci, které znala. Dobře, neměla je moc ráda. No a co? Už už byla rozhodnutá, že se vrátí, když zaslechla ten zvuk... Zašustění, jako když slabý vánek obrátí na zemi několik listů, nebo když se had plazí uschlou trávou.

Srdce jí úlekem poskočilo.

Rázem vše opět ztichlo.

Bylo to tak děsivé.

LISA JACKSON

Naskočila jí husí kůže.

Zadávala se do temného podrostu a mezi stromy, které se tyčily k černé obloze.

Nic.

Nikde ani vánek.

Co to tedy bylo za zvuk?

Náhle se to ozvalo znovu.

Jenže blíž.

A už to nebylo žádné zašustění. Vypadalo to spíš, jako by se něco otřelo o větev.

A potom další tlumený zvuk. Rytmičtý zvuk.

Kroky? Opravdu se k ní někdo nebo něco blížilo skrz husté křoví?

Dobře, vzhledem k tomu, že hrála tu bláznivou hru, to dávalo smysl.

Zaslechla snad prasknutí větvičky?

Za daných okolností by to přeci měl být normální zvuk.

A přesto...

Koutkem oka zahlédla pohyb a stín. Následné zachrastění suchého listí znělo jako výhružný zvuk do klubička stočeného chřestýše, který je připravený k útoku.

Zachvěla se.

Mohl zvuky způsobovat vítr?

Ne. Ne během tak klidné a horké noci.

Bez dalšího přemýšlení vystřelila kupředu. Silou vůle se nutila šplhat dál k vrcholu kopce, v uších se jí neustále ozývalo hlasité funění velkého zvířete, které ji sledovalo.

Co to proboha bylo?

Neměla však v úmyslu zpomalit, aby to zjistila. Zanedlouho doběhla až na hřeben, kde se stromy o něco rozestupovaly

a pouštěly k zemi trochu měsíčního svitu. Zadýchaná Bianca se odvážila rychle ohlédnout přes rameno a spatřila za sebou obří nestvůru. Ať už to bylo cokoliv, běželo to za ní na krátkých zadních nohou a od jediného oka se tomu odráželo měsíční světlo. Zdálo se, jako by to slabě zářilo. Byl to člověk? Nebo zvíře? Dobrotivé nebe, chlupatá příšera měřila určitě víc než dva metry! Z hrdla té strašné věci se ozývalo tiché tlumené vrčení. Proboha!

Vyděšeně zakřičela a pokračovala v běhu.

Tohle je jenom špatný žert. Musí být.

Neposlouchala však racionální stránku své mysli, ne teď, když jí srdce bušilo jako o závod! Všechny instinkty na ni do slova křičely, aby prchala, aby zmizela, aby zkrátka mezi sebou a příšerou vytvořila co největší vzdálenost. Vyrasila proto tryskem z kopce dolů. Snažila se však být opatrná a nevyvrtnout si kotník. Do těla ji bodaly větve stromů, na obličej se jí lepily pavučiny. Na pěšině jí podklouzla noha. Pořád se však snažila držet cesty, a za ní ta... ta věc se prodírala podrostem. Nyní už se to nikde neschovávalo, aby ji to mohlo překvapit. Ne, teď už ji to pronásledovalo zcela otevřeně a nahlas.

Znovu se ozvalo zavrčení. Výhružný, hrozivý zvuk.

Bože, bože, bože, to ne!

Dolů, dolů, rychle dolů!

Rychleji, rychleji... Ach, pro Krista! Zavravorala. Běžec-kou botou se zachytila o kořen, který vyčníval ze země. Do slova vyletěla vpřed do temnoty. Chodidlo jí zůstalo u země, noha se jí bolestivě zkroutila.

„Au,“ rozhodila rukama. Konečně se jí noha uvolnila a ona s pronikavou bolestí v koleni dopadla na zem. *Tvrdě.* Prásk! Bradou narazila o nemilosrdnou půdu a cítila, jak se jí roztrhla kůže.

„Uf!“ náraz jí doslova vyrazil dech z plic.

Vstávej, vstávej, na tohle teď nemáš čas, rychle se zvedni na nohy, Bianco.

Do ramene jí vystřelila pronikavá bolest. To bylo špatné. Nemohla se ale zastavit. Musela se odsud co nejdříve dostat.

Tak dělej!

Zdálo se jí, jako by se les kolem ní uzavíral.

Ta nestvůra se řítila přímo na ni, těžce dusala, až se z toho chvěla zem.

„Zatraceně,“ ulevila si polohlasem a přinutila se opět vstát a běžet dál. V kotníku jí pulzovala ostrá bolest. Do háje! Bolelo to jako čert, ale Bianca zatnula zuby a pokračovala. Jenom trochu pomaleji. To nebylo naschvál, bolest v noze jí neumožňovala utíkat naplno. S lehkým kulháním běžela po cestě dál. Dlaněmi odhrnovala větve a pozorně poslouchala zvuky za sebou. Po pěšině doslova klouzala pořád dolů a dolů z kopce.

Vypadni z pěšiny. Musíš sejít z cesty, jinak tě ta nestvůra snadno dostihne.

Podívala se na okolní stromy a do stínu ponořený kopec, neznala to tam. Může to risknout? Kousla se do rtu a pořádně se zaposlouchala. Byla ta strašná věc blíž? Nebo to vzdala? Nebo na ni čeká pod kopcem?

Kdyby tak s sebou měla ten zatracený telefon. Mohla by si zavolat nebo poslat smsku nebo použít GPS, aby zjistila, kde se nachází, nebo aby se spojila s někým, kdo by mohl pomoci... I kdyby to mělo znamenat, že zavolá svému staršímu bratrovi a nechá si od něj dát kázání. Bylo by jí to jedno.

Do háje, proč jenom poslouchala tu pitomou Maddie a šla sem?

Byla zoufalá a sotva popadala dech, držela se však pěšiny. UVědomila si, že už je určitě nejméně v půlce kopce, a dolů to šlo o dost rychleji než nahoru. Navíc tu potvoru naposledy viděla na kopci. Jakmile dorazí dolů, bude se držet potoka, který ji zavede až na pozemek Longových. Jestli bude dostatečně svítit měsíc, tak se odtamtud už snadno dostane až domů a při troše štěstí se jí podaří vplížit do domu zadem, aniž by ji někdo zpozoroval.

A nikomu to neřekneš? Jsi celá potlučená, poškrábaná a nejspíš máš vyvrtnutý kotník. Toho si máma stoprocentně všimne. A co ta obří příšera, která tě pronásledovala? Jenom tak na ni zapomeneš? Prober se, Bianco.

Potlačila nutkavou potřebu rozbrečet se a pokračovala v běhu.

Ozvalo se však další děsivé zavrčení.

Tak blízko!

Polekaně vyskočila a běžela ještě rychleji, na šterkovém podkladu však opět ztratila rovnováhu.

„Do háje!“

Nohy jí podklouzly a Bianca nekontrolovatelně letěla dolů ze svahu, svět byl najednou celý temný a točil se s ní. Rukama se zoufale snažila zachytit čehokoli pevného, řítila se přes kameny, pařezy a hrubé kmeny borovic, které jí odíraly holou kůži na rukou a nohou. Nedokázala už zastavit křik, který se jí vydral z hrdla, když se zoufale snažila zachytit trávy nebo kořenů, zkrátka čehokoliv, co by zpomalilo její děsivý pád do propasti. Srdce jí divoce bušilo, hlava se jí točila, z prstů na rukou jí tekla krev, nehty měla rozdrásané. Přesto se je znovu a znovu snažila zarýt do vyprahlé půdy.

Dobrý bože, prosím, pomoz mi!

Lup! Zápěstí se jí zkroutila. „Jau!“ vykřikla znovu hlasitě a dál se přes stromy a pařezy řítila dolů. Konečně se zastavila. Přistála na dně rokle, kolem ní se ještě vznášel prach a větve borovic, když se převalila přes břeh a spadla do mělkého potoka. Cítila, jak pod ní teče studená voda.

„Aaach,“ ten zmučený zvuk se vydral z jejího vlastního hrdla. Pokusila se zvednout hlavu a trochu se sebrat, ale svět se s ní divoce točil, obloha posetá hvězdami jí rychle kroužila nad hlavou. Pohled se jí zamlžoval, scházela síla.

Nesmíš se zastavit! Vstávej! Pořád to tu někde je!

Jako omráčená se snažila soustředit. Cítila, jak její mokré kudrnaté vlasy pomalu unáší proud vody. Celé její tělo ovládala strašlivá bolest, kašlala a plivala prach.

Koukej vstát, Bianco!

Všechny instinkty na ni doslova křičely, ale ona byla jako omámená, celé tělo ji bolelo, odřeniny pálily jako čert. Zadívala se vzhůru k obloze, kde ve strašlivé dálce blikaly droboučké hvězdy. Přes měsíc v tu chvíli přecházel tenký závoj mraků. Ten pohled k nebesům pro ni znamenal balzám, který alespoň na okamžik ztišil všechny její bolesti.

Pro lásku boží, tady nemůžeš jen tak ležet!

Pohyb!

Blíží se to!

Zdravý rozum jí důrazně napovídal, aby svoje zmlácené tělo opět uvedla do pohybu. Cítila, jak jí na nohy a tělo šplouchá studená voda. S maximálním vypětím sil zvedla hlavu, kterou jí v tu chvíli prolétla ostrá omračující bolest. Bože, co když je vážně zraněná? A kde se ukrývá to zvíře, děsivá příšera se zkaženým dechem, zlatě zářícím okem a chlupatými končetinami? Jak se snažila pohnout rukama a nohama, zadívala se do okolního podrostu křoví a stromů.

Ale neviděla po tom obřím neandrtálci ani stopu. Nikde nebylo vůbec nic. Kromě zurčení potůčku přeskakujícího kamenu nic neslyšela.

Díkybohu.

To ale neznamená, že se ta příšera někam vypařila. Rychle, vstávej. Musíš odsud vypadnout! Běž podél potoka až k pozemku Longových. Odtamtud se už domů dostaneš.

Ale co ostatní? Maddie...

Zapomeň na ně. Zapomeň na ni. Musíš se odsud hned dostat. Teď!

Znovu se pozorně zaposlouchala, uši měla nastražené, všechny smysly v pohotovosti. Povšimla si podivného hnilobného zápachu.

Mohl to být skunk? Nebo odporný dech té příšery. Panebože –

Cítila, jak se jí o nohu otrelo cosi slizkého.

Dělej, *Bianco!*

S námahou se otočila a našla kámen nebo kořen nebo co to bylo, o který se chtěla opřít, aby mohla vstát. Předmět ale nedržel úplně pevně. Stiskla ho a uvědomila si, že vůbec nedrží kořen ani kámen, bylo to příliš měkké. Téměř kašovitě, mělo to však pevný střed. A... ach, dobrotivé nebe, jak se jí začala projasňovat mysl, uvědomila si, že zápach je strašlivý a že nepochází od skunka. Byl to spíš zápach mrtvého, rozkládajícího se masa.

Couvla. Úlekem doslova nadskočila. Zběsile se snažila od toho předmětu dostat, cítila na zádech studenou vodu potoka, zadávala se na to. Skutečně napříč korytem potoka leželo lidské tělo?

Strachy ani nemohla popadnout dech.

Ne, ne, ale... *Ne... Ale...*

LISA JACKSON

Tak co to, proboha?

Tenký mračný závoj se pohnul a měsíc stříbrnými paprsky ozářil koryto potoka. Bianca už uvažovala zcela jasně a došlo jí, že se skutečně dívá na mrtvé tělo. Tělo s rozkládajícím se, hnijícím masem, obnaženými kostmi... Tělo mrtvé mladé ženy, která ve vodě ležela obličejem vzhůru. Kolem hnijící hlavy se v pomalém proudu vody poklidně vznášely bledé vlasy, zuby, které neschovávaly žádné rty, byly obnažené a v místech, kde kdysi bývaly oči, zely jen černé díry.

Prokrista, to ne!

To už Bianca stála na nohou a klopýtavě běžela korytem potoka, přičemž se jí z hrdla vydral výkřik tak hlasitý, že musel probudit mrtvé v celém okrese Pinewood.

Kapitola 3

Ozvalo se zazvonění a Regan Pescoliová zprudka otevřela oči. V místnosti byla tma, Santana potichu oddychoval na posteli hned vedle ní, na displeji digitálního budíku modře svítily číslice 2:32, a na nočním stolku zvonil a vibroval mobilní telefon.

Bezva, pomyslela si sarkasticky. Právě tohle byl ten největší problém práce detektiva v Úřadu šerifa okresu Pine-wood. Neustále hrozilo to, čemu policista Pete Watershed říkal „spánkus interruptus“. Watershed byl hrozný pitomec, ale i pitomci mohou být čas od času vtipní.

Zašátrala po telefonu, ale nechtěně ho shodila na zem. *Nešika*. S námahou se překulila k okraji. Sklonila se dolů, nahmatala ten zatracený mobil a přitiskla si ho k uchu.

„Pescoliová,“ řekla, rozespale zívla, zamrkala, s námahou si sedla. To poslední, co by chtěla ve svém pozhnaném stavu momentálně dělat, bylo vstát z postele, obléknout se do uniformy a jet někam na místo činu. Prsty volné ruky si odhrнула vlasy z čela a pokusila se zahnat zbytky noční můry, které se jí ještě honily hlavou.

„Tady Rule,“ ozval se mužský hlas. Kayan Rule pracoval na oddělení jako policista. Tento Afroameričan vypadal, jako by se mnohem lépe cítil na basketbalovém hřišti než v uniformě policisty Úřadu šerifa okresu Pinewood. Byl to ale skvělý polda, a navíc fešák s odzbrojícím úsměvem. „Myslím, že by ses měla podívat na bývalé dřevařské tábořiště na pozemku Longových.“

„Tak to si myslíš špatně,“ řekla, vzápětí však svého otráveného tónu zalitovala, a proto rychle dodala: „Co se děje?“

Santana vedle ní na posteli zachrápal, jeho černé vlasy v potmělé místnosti ostře kontrastovaly se světlým polštářem. Pak její manžel zavrčel, zvedl se na lokty a zadíval se na ni.

Ona si ho však nevšímala.

„Je tu se mnou i tvoje dcera,“ řekl Kayan.

„Moje dcera?“ zopakovala. Rázem byla dokonale probuzená, srdce se jí sevřelo. „Bianca?“ zeptala se, jako kdyby měla ještě nějakou jinou.

„Jo.“

„A co tam dělá? Provedla něco?“ zeptala se Pescoliová, představovala si, jak Bianku někde přistihli s klukem, opilou, zhulenou nebo všechno dohromady. *Nádhera*. Nyní, když Jeremy, její nejstarší potomek, konečně začal sekat latinu a pomalu se stával plnohodnotným členem společnosti, převzala pochodeň rebelství jeho mladší sestra. Jo, přesně tohle potřebovala.

„Objevila mrtvé tělo... to nám alespoň říká ona.“

„Cože? Bianca narazila na mrtvé tělo?“ Jak k něčemu takovému mohlo dojít? Bianca měla přece spát u kamarádky.

A to tě vážně překvapuje, že tvoje vlastní dcera lhala ohledně svých plánů na dnešní noc? Vzpamatuj se, Regan, sama víš nejlíp, jaké to je, když je člověku sedmnáct!

„Takže Bianca je na Vyhlídce u přehrady s mrtvolou,“ zopakovala po chvilce Pescoliová.

„Přesně tak.“

Pescoliová se snažila vstřebat, co jí právě kolega řekl, musela uvažovat jako polda, ne jako máma. „Kdo je oběť?“

„Nevíme. Žena, a nejspíš dost mladá. Možná patnáct, šestnáct, tak nějak... Nemáme ji podle čeho identifikovat. Ale už zhruba týden se tu pohřešuje jedna dívka. Ztratila se minulý pátek. Destiny Rose Montclairiová. Zrovna to prověřujeme.“

Tak mladá... jen o málo starší než dítě. Pescoliové se sevřelo srdce. „Bianca ji zná?“

„Tvrdí, že ji zná, ale že se moc nekamarádily. Něco podobného tvrdí i ostatní děti, které tu jsou, ale všechno ještě prověřujeme.“

„Kdo je tam ještě s Biancou?“

„Taková partička teenagerů. Měli večírek. Prý hráli nějakou hru. Něco na způsob dobývání vlajky nebo schovky. Kluci chytali holky.“

V Pescoliové by se krve nedořezal. Bylo to pořád horší a horší.

„Chytali takhle vaši dceru, když narazila na mrtvé tělo. Zrovna všechno ověřujeme, ale asi to bude chvíli trvat. Jak jsem už říkal, nejspíš byste sem měla přijet.“

„Jo, přesně to udělám, ale nejdřív bych si chtěla promluvit s Biancou.“

„Jasně, zrovna je tu se mnou.“

Co tam, proboha, Bianca dělala? S kým tam byla? Proč jí lhala? Hlavou jí vířily desítky otázek.

„Mami?“ Biančin hlas zněl slabě, skoro se jí chvěl. Byla vystrašená. Tohle se její tvrdohlavé umíněné povaze příliš nepodobalo.

Pescoliové vztek byl rázem ten tam. „Neboj se, zlatíčko, jsem tady,“ řekla. To už ale vstávala z postele, což jí velké břicho nijak neusnadňovalo. Málem klopýtla o pantofle a raději je odkopla stranou. Cisco, její strakatý kříženec teriéra, jí poskakoval v patách a choval se spíš jako štěně než jako dospělý pes.

Bianca zašeptala: „Přijed si pro mě.“

„Přijedu.“ Pescoliová se tomu bláznivému psovi vyhnula a zamířila rovnou do přilehlé koupelny, kde se zeptala: „Co se stalo? Co jsi dělala na Vyhlídce? Já myslela, že chceš strávit noc s Maddii.“

„Taky že jo. Teda byla jsem... sakra, já vlastně ani nevím. Na Vyhlídce se sešlo pár spolužáků a měla se tam hrát taková hloupá hra. Poslyš... já... všechno ti vysvětlím, až dorazíš.“ Hlas se jí o oktávu zvedl a vystupovala spíše defenzivně. Hovořila jako dívka, kterou Pescoliová vychovala. Výborně.

„Prý jsi našla mrtvé tělo? Víš, kdo to je?“

„Nepoznala jsem ji. Byla tma a...“ odkašlala si. Podle všeho se snažila vzpamatovat. „Ale pak na ni posvítili baterkou a já viděla její tvář. Myslím... myslím, že je to jedna holka ze školy. Prakticky ji neznám, ale ve druháku se mnou chodila na angličtinu. Destiny, tak nějak. Neřekli ti to? Proboha, mami! Nechci o tom mluvit.“

„No, ale asi budeš muset...“

„Já vím, ale prosím, *prosím*, už pro mě přijed!“

„Dobře, dobře. Zatím zůstaň s tím policistou. Je to dobrý chlap. Přijedu za... zkrátka nejdřív, jak budu moci.“

„Pospěš si!“

„Jasně.“

Pescoliová zaklapla telefon a rozsvítila v koupelně. V náhlém jasu chvíli mžourala, pak zachytila svůj obraz v zrcadle nad umyvadlem. Dobrotivé nebe. Věděla, že by si s tím neměla dělat těžkou hlavu, ale vypadala jako almara. V pětatřicátém týdnu těhotenství si připadala jako těsně před porodem. Sundala si pyžamo a začala se cpát do těhotenských kalhot, trička a saka, přičemž se zadívala na své vystupující břicho. Vyšší váhu ale za největší problém těhotenství nepovažovala, nejvíce ji trápila znavená tvář, vlasy bez lesku, tmavé kruhy pod očima. Byla vysoká a měla atletickou postavu, tedy dříve, nikdy ale nepatřila mezi ženy, které během těhotenství doslova rozkvetou. Nezažila to ani, když jí bylo dvacet a čekala Jeremyho, takže to zcela jistě nezažije ani dnes, když jí je téměř dvakrát tolik. Měla lehce zvlněné rudé vlasy s blond nádechem, které však nyní připomínaly spíš vrabčí hnízdo.

Ale vlastně jí to bylo celkem jedno, uvědomila si, když se vrátila do ložnice a posadila se na lavičku u nohou jejich postele. Kňučící Cisco se vrátil do svého pelíšku, kde už Sturgis, její nedávno získaný černý labrador, ležel schoulený hned vedle Nikity, Santanova huskyho. Sturgis si položil dlouhý čenich na měkký okraj pelíšku a černýma očima krok za krokem sledoval, jak Pescoliová popochází pokojem. Při vzpomínce na jeho bývalého pánička, šerifa Dana Graysona, se Pescoliové sevřelo srdce. Chyběl jí. Grayson vedl oddělení pevnou rukou a s chladnou hlavou. Na rozdíl od Coopera Blackwatera, stávajícího šéfa, který na oddělení šerifa okresu

Pinewood rozkazoval, jako by to byla vojenská základna uprostřed území nepřítele.

Santana se zeptal: „Co se děje?“

„Bianca.“ Pescioliová se s námahou nasoukala do boty. „Je nahoře u přehrady s partičkou nějakých dětí a našla se tam mrtvá dívka. Možná ji zná, ale ještě nemám k dispozici všechny detaily.“ Obula si i druhou botu a zašklebila se. Proboha, jak člověk může přibrat i na nohou? Přistoupila k šatníku, odemkla sejf a vyndala z něj služební pistoli. „Nejspíš se tam chvíli zdržím.“

„Jsi v pohodě?“ zeptal se jí už zcela probuzený.

„Nikdy nejsem v pohodě, když dostanu takové informace. Co je to za hloupou otázku? Zemřela nějaká dívka,“ řekla pouze a zkontrolovala si, že má nabitou zbraň, pak ji zasunula do pouzdra v podpaží. „Navíc ji našla moje vlastní dcera.“

„Ty bys ale šla, i kdyby ji nenašla zrovna Bianca.“

„Jasně, je to moje práce,“ připomněla mu.

„No jo, já vím.“ Spustil holé nohy přes okraj postele. Santana spával nahý. Což se jí obvykle líbilo. Momentálně však takový druh rozptylování nepotřebovala. „Pomalů bys měla nastoupit na mateřskou.“

„Ano, mami,“ řekla a všimla si, že její sarkasmus ohodnotil pozdvižením černého obočí. „Budu si to pamatovat.“

„To je dobře.“ Stáhl rty do suverénního úsměvu, kterým si ji vždycky získal. Sáhl za sebe, nahmatal jeden z polštářů a mrštil jím po ní, zrovna když opouštěla jejich ložnici.

„Vedle jak ta jedle!“

„To bylo schválně,“ odpověděl jí líným hlasem, jak běžela dolů po schodišti.

„Musím tě varovat. Mám zbraň,“ zavolala na něj, ačkoliv na vtípký neměla ani v nejmenším náladu. Obvykle reagovala na Santanovo dobírání pohotověji, tentokrát ale byla její vlastní dcera zapletená... do čeho vlastně? To nevěděla. Ale byla vyděšená k smrti.

„Jedu s tebou!“ zavolal na ni Santana.

To už slyšela, jak jeho nohy dopadly na podlahu.

„Ani nápad. Tohle je oficiální záležitost policie.“

„Která se ale týká i dcery mé těhotné manželky.“

„Já to zvládnu!“ Proč o něčem takovém vůbec musejí diskutovat? Santana přece věděl, jak to v práci chodí. Prošla kuchyní a našla klíčky i kabelku na stolku hned vedle dveří do garáže. Nad hlavou se jí v tu chvíli opět ozvaly Santanovy kroky. No dobře, jen ať si klidně jede, jestli po tom tak touží. Akorát ne s ní.

Vstoupila do garáže a zapnula tlačítko pro otevírání garážových vrat, což zároveň aktivovalo světla venku i uvnitř. O pár sekund později už couvala na cestu, kde se otočila. Zrovna když mačkala dálkový ovladač, aby garážová vrata zase zavřela, uviděla Santanovu siluetu v chodbě. Koutkem oka zahlédla, jak míří přímo ke svému autu. Nečekala na něj, šlápla na plyn a rozjela se svým džípem po dlouhé cestě, která vedla až na okresku.

Jejich dům byl zbrusu nový. Postavili ho na pozemku, který Santana zdědil po svém šéfovi Bradym Longovi. Santana pracoval jako cvičitel koní a správce ranče pro bohatou rodinu Longových celé roky. Ale teď, když už Brady Long nežil, pracoval sám na sebe. Rodina Longových se původně věnovala jen důlní těžbě, časem ale začala těžit dřevo a vybu-

dovala obrovský ranč. Vlastnila i pozemek nedaleko přehrady, kde se momentálně nacházela i Bianca.

Pescoliová šlápla na plyn.

Bianca si všimla, že máma přijela jako první. Ani ne patnáct minut od chvíle, co jí z místa činu volali, se v dohledu objevil džíp Regan Pescoliové. Ještě nikdy v životě neměla Bianca takovou radost, že svoji mámu vidí, i když to pro ni zároveň znamenalo menší trapas, protože byla polda, a navíc těhotná. Proboha, vždyť jí bude téměř čtyřicet, a přesto čeká dítě. Podle Biančina názoru už na to byla příliš stará. Žádná z matek jejích kamarádek nečekala miminko a žádná také nepracovala u policie – nota bene jako detektiv na oddělení vražd. Tohle byl ale kříž, který musela nést.

Přesto se Bianca málem sesypala, když uviděla, jak máma vystupuje z džípu a míří přímo k ní.

„Ahoj. Tak co?“ Když Bianca ucítila máminy ruce kolem svého těla, cosi se v ní zlomilo.

„Strašné.“ Biance se po tvářích spustily slzy. Věděla, že by měla emoce držet trochu na uzdě, aby se nechovala jako hysterka, z čehož jí bratr Jeremy neustále obviňoval, teď jí to ale bylo úplně jedno. Byla vyděšená. Doslova šilela. Tolik ji vystrašilo všechno to, co během několika posledních hodin viděla: mrtvá dívka, příšera v lese, ten idiot Kywin Bell.

„Dostaneš se z toho.“

Bianca ale zakroutila hlavou. Z něčeho takového se přece v životě dostat nemůže. Po tom, co viděla a cítila, už nikdy nebude jako dřív.

„Pověz mi, co se stalo,“ vyzvala ji máma měkkým hlasem a podívala se na svého kolegu policistu. „Dej nám chvilku. Prosím. Budeme v mém džípu.“

V tu chvíli se na cestě objevil pick-up a policista se zastavil. Biance poskočilo srdce. Byl to Santanův vůz. Nádhera. Právě dorazil mámin nový manžel. *Nevlastní tatka. Bože.* Nebyl kdovíjak hrozný, ale kdo se o něj prosil?

Bianca určitě ne.

A v tuhle chvíli už vůbec ne.

Asi mu to došlo také, protože se nepřiřítíl k máminu autu s hromadou otázek. Tohle by ale asi stejně neudělal. Nebyl to jeho styl a máma mu nejspíš řekla, aby počkal, dokud si nepromluví s Biancou sama. Regan Pescoliová – polda za všech okolností.

Už tak byla celá situace podivně nereálná. Všude kolem stála policejní auta a jejich majáky vrhaly červené a modré kužely světla ozařující parkoviště, kde policisté drželi všechny účastníky vypečeného večírku. Když uviděla mrtvé tělo, vykřikla, načež se vydrápala z koryta potoka a pustila se bezhlavě po jeho břehu pryč. Tam málem vrazila do Teejova kamaráda Roda Devlina. Vysoký vytáhlý kluk se zničehonic vynořil zpoza borovicového houští, a aby do ní nevrazil, zastavil se tak prudce, až mu podklouzly nohy.

„Co to bylo za výkřik?“ zeptal se.

„Je mrtvá!“ zakřičela Bianca.

„Cože? Kdo?“

„Nevím!“

Ohlédl se přes rameno a jeho pohled padl na děsivé tělo v potoce. „Do háje! Opravdu to je to, co si myslím? Je to tělo?“ Jeho obličej náhle polila mrtvolně bledá barva a vytřeštil na Bianku oči. „Zatraceně, je to tělo? Vážně je to ono?“

„Jo, je to tělo.“ Zatímco Rod pomalu ustupoval, Bianca se třásla jako osika. Celá mokrá, rozechvělá se ho pokusila

chytil za ruku. „A ještě něco v tomhle lese bylo... nevím co, ale je to obrovské. A *chlupaté!* A honilo mě to po lese až sem! Je to... je to monstrum!“

Pořád pomalu couval a očima zkoumal okolní temnotu, když se začaly přibližovat hlasy ostatních. „Jsi blázen, Bianco!“ prohlásil, tvářil se ale, že je ihned připravený vzít do zaječích.

„Ale já si nedělám srandu! Honilo mě to a bylo to jako... Bigfoot. Páchlo to po hnilobě! Dobrý bože.“ To už se zajíkala. „Musíme rychle sehnat pomoc!“

Ještě jednou se vyděšeně otočila k tělu v potoku, ustoupila a málem zakopla o vlastní nohy. „Na to už je pozdě.“

„Já vím, ale někoho sehnat musíme. Ty... ty máš u sebe telefon, vid?“ koktala zoufale. „Je to tak, Rode? Máš u sebe telefon, že jo. Zavolej policajty!“

„Cože?“ zakroutil hlavou, hnědé vlasy se mu rozskotačily kolem obličeje. „Ani nápad! Chci říct... tělo? Bigfoot? To myslíš *vážně?* Ne. V žádném případě! Já žádné poldy volat nebudu!“

„Tak alespoň zavolej záchranku. Potřebujeme ambulanci.“

„Té holce už žádná ambulance nepomůže.“

Bianca v jeho ruce zahlédla telefon. „Prostě to udělej, Rode!“

„Na to zapomeň!“ Díval se na ni vytřeštěnýma očima a Biance došlo, že možná na něčem frčí. „Už tak jsme ve strašném průšvihů. Do háje! Musíme odsud vypadnout!“

„Pro lásku boží!“ Bianca vyskočila, chytila ho za nataženou ruku a z prstů mu vyšklubla telefon. Než stačil cokoliv namítnout, už na displeji vytočila 911.

„Hej! Nech toho!“ chňapal po svém telefonu, ona ale uhnula a schovala se mu pod nízko rostoucí husté větve, kde vyděsila nějakého ptáčka. Dispečerka se ozvala během několika sekund.

„Dobrý den, tady pohotovost, jak vám mohu pomoci?“

Bianca co nejrychleji udala své jméno i polohu a nahlásila, že našla mrtvé tělo. Rod celou dobu v pozadí nespokojeně mrmlal. „Rychle někoho pošlete,“ žadonila. „A taky záchranku!“

„Říkal jsem ti přece, že na tohle už je pozdě!“ zakřičel na ni Rod. „Ambulance? Na co, proboha? Nevím, kdo je tahle holka... ale... je stoprocentně mrtvá! *Dokonce se už rozkládá.* Tuhle neožíví ani ta nejrychlejší záchranka na světě. Tak se prober! Musíme odsud vypadnout. Teď hned! Zavěs. Můžeš... můžeš to říct mámě, až dorazíš domů.“

„A kontaktujte co nejrychleji detektiva Pescoliovou... jsem její dcera!“ zakřičela ještě Bianca do telefonu a snažila se uhnout Rodovi, který se po přístroji sápal.

„Ty jsi snad zešílela!“ vyštěkl na ni. Uchopil pevně telefon a vyškulil ho Biance z ruky. „Ty ses snad praštila do hlavy nebo co? Poldové teď mají moje číslo! Všichni jsme v pořádném průšvihů. Jsi hloupá kráva, Pescoliová. Praštěná hysterická kráva!“

„Ta holka je mrtvá!“

On ji ale už neposlouchal, běžel po pěšině k parkovišti. Bianca ho slyšela, jak řve z plných plic, aby ostatní varoval. „Poldové! Přijedou fízlové!“

„Cože?“ ozval se odkudsi seshora dívčí křik. „Ne!“

„Počkej!“ zakřičel další hlas, vzápětí se celým lesem ozývaly zmatené výkřiky, dusot a lámání větví. Nikdo už se nesnažil být potichu. Kdepak. Všichni pádili jako o život.

LISA JACKSON

„Hej! Co se děje?“ zazněl v celém tom zmatku Maddiin hlas.

„Víš to určitě?“ ptal se klučičí hlas, který se nesl kaňonem. „Do hajzlu!“

„Pojďte mi pomoci s Maddií,“ zakřičel zas někdo jiný. „Je namol.“

Někdo se rozbřečel. „Au! Pozor!“ po celém lese se nesl zrychlený dech, praskání pod nohama se lámajících větviček a mračna zvířeného prachu.

V dálce se ozvalo ječení policejních sirén.

Lesem se nesl vyděšený křik, vulgární kletby a všeobecný zmatek, jak se všichni snažili skrz temný les doběhnout ke svým autům. Zvuk sirén pomalu sílil. To už se na černých úbočích okolních kopců rozsvěcely baterky a světla na mobilních telefonech.

Pár lidí ale uteklo.

Než Bianca celá zadýchaná dokulhala na parkoviště, policejní auta už zatarasila štěrkovou příjezdovou cestu. Temnou noc osvětlovaly červené a modré majáky na vozidlech úřadu šerifa. Policisté s namířenými baterkami a pistolemi se rozeběhli po cestě směrem, který jim udala Bianca, tedy po zaprášené cestičce vedoucí kolem potoka k místu, kde ve vodě plavalo mrtvé tělo.

Bianca se opřela o masku starého pick-upu, který patřil Joaquinu Castillovi. Až pak si všimla, že celý nárazník pokrývá špína a mrtvolky hmyzu. Polekaně se opět narovnal a viděla, jak policisté vedou z lesů další její spolužáky, aby je vyslechli. Idioti, kteří se pořád skrývali a mysleli si, že utečou po svých, budou zcela jistě identifikováni podle vozidel, která zůstala na parkovišti, nebo podle výpovědí kamarádů. Pochopitelně za předpokladu, že budou mluvit.

Byla to skutečně Destiny? Ta tichá dívka, která při angličtině, kam chodívala s Biancou, sedávala v zadní části třídy? Dívka, která sotva promluvila? Dívka s velkýma očima a plachým úsměvem? Dívka, o které člověk prakticky nevěděl?

V tu chvíli na ni události toho večera dopadly tak těžce, až se jí zvedl žaludek. Bála se, že se pozvrací přímo na předním sedadle auta svojí mámy. Překonala to však a místo toho matce/detektivu Pescoliové řekla, co se stalo. Bianca nehodlala nic zatajovat. Obyčejně měla před mámou spousty tajemství. Musela. Máma si totiž pořád myslela, že může Bianca řídit život. A pak tu samozřejmě byla hromada osobních záležitostí, o kterých se mámě rozhodně neměla v úmyslu svěřovat. Byl to koneckonců *její* život, a ne život její mámy policajtky. Dnes v noci však byla natolik vyděšená, že jí vysypala úplně všechno, na co si vzpomněla. Ukázala už cestu k tělu, potom na ni ale policistu Rulea zavedla sama. Hluboko v srdci věděla, že právě teď by se neměla držet stranou, a dívala se, když policisté na dívku v korytě potoka posvítili baterkami. Ptali se jí, jestli ji poznala. Může tělo patřit Destiny Rose Montclairiové? Světlounké, skoro bílé vlasy by seděly. Ale co zbytek?

Byla o tom přesvědčená a jednoduše přikývla.

Když o tom nyní uvažovala, znovu se zachvěla.

„Je mi to líto,“ řekla mámě, tentokrát však Regan Pescoliová nevyletěla z kůže, nepoučila ji o jejích právech, a dokonce jí ani neřekla, jak je hloupá, že se nějakého takového večírku vůbec zúčastnila. Nemluvila ani o tom, že jí Bianca lhala, ani že se domů nevrátila v tolik hodin, v kolik slíbila. Nezeptala se ani, jestli Bianca kouřila trávu nebo pila alko-

hol. Ne. Regan v tu chvíli chtěla jediné. Aby její dcera Bianca byla opět v pořádku. A to momentálně nebyla.

Bianca se pořád třásla při vzpomínce na bělostné tělo s prázdnými očními důlky a skoro bílými vlasy, které se v proudu vznášely kolem toho, co zbylo z dívčina obličeje.

„Bylo... bylo to strašné,“ řekla a zadívala se ven z otevřeného okénka mámina exploreru. Hudba už nehrála, motory také nevrčely. Slyšela jen policisty pokládající otázky, tiché hlasy a zvuky těžkých bot, lehkých tenisek, nebo dokonce sandálů na šterkem pokrytém povrchu. Přemýšlela, jestli se jí někdy podaří dostat obraz té mrtvé dívky z paměti. Upřímně o tom pochybovala.

„A poznala jsi ji tedy?“

„Já nevím, mami. Mohla to být Destiny. Barva a délka vlasů by seděly, myslím... mohla to být ona.“ Zachvěla se a znovu se pokusila vypudit ten děsivý výjev z hlavy.

„Neboj, zjistíme to. Co tvůj kotník?“

„Bolí,“ a byla to pravda, kotníkem jí pulzovala pronikavá bolest.

„Pojď, někdo ze záchranky se ti na to podívá.“

„Ne! Já bych jenom chtěla jet domů.“ Ještě nikdy pro ni představa jejího nového pokoje nebyla tak líbezná.

„To ale teď nepůjde,“ řekla máma a Bianca si povšimla, že si za volantem nepohodlně poposedla. „Santana tě hodí do nemocnice. Na rentgen. Já tady budu muset ještě chvíli zůstat.“

„Mami, ne!“

„Neboj, nic se mi nestane. Jestli chceš, zavolám tvému otci, aby tam za tebou přijel.“ Při zmínce o exmanželovi, Biančině otci Lukeovi Pescolim, se mámě dnes ani nezkrřivily

rtý odporem. Všichni mu říkali Štístko a každý ho měl rád. Každý kromě Regan Pescoliové. Zatímco všem Biančinyým kamarádkám přišel Štístko zábavný, svým způsobem cool, a některým dokonce na staršího muže sexy, máma ho podle všeho nenáviděla. Přinejmenším jí lezl na nervy. A co bylo horší, máma neměla ráda ani jeho druhou ženu Michelle, i když podle Bianky byla nevlastní matka docela v pohodě. Jo, Michelle byla jen o pár let starší než Jeremy, ale byla s ní sranda. S mámou moc ne. Bianca mámu podezřívala, že Michelle nenávidí, protože je štíhlá, blond, sleduje módní trendy, nosí boty na vysokých podpatcích a v bikinách vypadá vždycky fantasticky. Bianca slyšela, jak máma mluví o Michelle jako o barbíně, což podle Bianky dokazovalo, že žárčila.

Tak či tak, moc na tom nezáleželo. Určitě ne dnes v noci.

„Nemusíš říkat tátovi, aby tam přijel,“ řekla. Pak ale zaváhala a znovu si vybavila svůj úprk po úbočí hory.

Rodičovský radar Regan Pescoliové ihned spustil alarm. Možná to byl její detektivní radar. „Stalo se tam ještě něco.“ To nebyla otázka.

Bianca přikývla a s námahou polkla.

„Tak co se stalo?“ zeptala se máma měkkým hlasem. Nechtěla na ni naléhat.

„Bude to znít hloupě.“

„Určitě ne.“

Bianca zhluboka vydechla. „Víš, je to, chci říct... jak jsem povídala, že jsem utíkala lesem.“

„Hm.“

„No... nebyli tam jenom kluci, kteří honili holky. Myslím, že tam bylo ještě něco jiného.“

Její máma ztuhla. „Co?“

„Nevím to jistě.“ Bianca pokrčila rameny. Cítila se hloupě. „Nejspíš to bylo jenom nějaké divoké zvíře... Honil mě nějaký tvor.“

„Tvor? Jaký tvor?“

Bianca cítila, jak do ní máma zabodla oči. „Já opravdu nevím. Bylo to velké a strašně to smrdělo. Vlastně to bylo obrovské. Hele, já vím, že to zní šíleně. Ale... myslím, že to byla příšera, víš...“

„Ne, nevím.“ Máma se na ni vážně podívala.

Jak by jim mohla vysvětlit něco, co sama považuje za úplný nesmysl, který na ni nejspíš někdo narafičil? „Zvíře, asi...“ Jak to vyslovila, uvnitř se opět otřásla hrůzou.

„Jaké zvíře?“

„Nevím, bylo to obrovské, prostě nějaké *zvíře*. Strašné. Určitě to nebyl člověk.“ Při vzpomínce na obrovské tělo nestvůry se zachvěla. Znovu si vybavila ten strašlivý puch a jediné svítící oko. Bože, připadalo jí to teď tak neskutečné. „A měla jsem takový divný pocit, že ať to bylo cokoliv, bylo to... čiré zlo.“

„Zlo?“

„Jo, jako něco opravdu hodně, hodně zlého. A taky jsem měla pocit, že mě to chce zabít!“ řekla, spíš vykřikla.

„A to bylo předtím, než jsi viděla tu mrtvou holku?“

„Bože... jo! Říkala jsem, že mě to honilo! Rovnou dolů k tomu potoku!“ Biance se v mozku opět rozezněly těžké kroky obrovské příšery. Znovu ji posedl omračující strach. „Už jsem ti to přece říkala. Můžeme toho nechat?“

„Můžeme... ano. Ale ještě předtím mi odpověz na jednu otázku,“ řekla máma klidným hlasem, zatímco Bianca měla co dělat, aby nepropadla hysterii. „Ta příšera... mohl to být

člověk oblečený do nějakého kostýmu? Rozumíš, třeba si z tebe chtěl jeden z těch kluků vystřelit...“

„Vystřelit? To myslíš vážně? Ta věc byla velká jako hora, bylo to tak strašlivé... Zatraceně, ty mi nevěříš.“

„Ne, ne. Jenom se snažím přijít na to, co by to mohlo být.“

„Já už ti to přece řekla!“ Bianca si založila ruce na prsou. Máma jí tedy nevěřila.

„Zkus to znovu. Hezky v klidu.“

„OK. Bylo to obrovské.“

„Jo, tohle už víme.“

„A chlupaté a smrdělo to jako... mokrý pes, akorát stokrát hůř. Představ si, že by se Sturgis vykoupal v jezeře plném splašků. Takhle to smrdělo. A mělo to jedno oko, ze kterého vycházela zlatá záře. Vypadalo to jako topaz, nebo něco podobného. Víš, zkratka jako takový ten kámen v náhrdelníku, který občas nosí Michelle. Takhle to vypadalo.“

„Jedno oko říkáš?“

„Já viděla jenom jedno.“ Znělo to strašně hloupě. Celý popis zněl hloupě, nejen to jedno oko. Bianca si to moc dobře uvědomovala.

„Nemohla to být puma? Nedávno ji tu prý někdo zahlédl.“

„Ne! Mami! Tohle bylo *obrovské*. Mohutné. Bylo to o hodně vyšší než já... A taky, nevím to jistě, ale pohybovalo se to po dvou. Nebo se to alespoň na dvě postavit snažilo. Já nevím. Byla tma. Stalo se to dost rychle, ale vyděsilo mě to. Strašně mě to vyděsilo.“ Bože, říká všechno úplně špatně.

„Ale mohl to být člověk? Ještě chvilku vydrž, zkus se nad tím zamyslet. Mohl to být někdo, kdo se převlékl do kostýmu, aby tě takhle vyděsil?“

„Ne! Nebo jo? Já nevím! Ale jestli jo, tak to musel být obr. Chlupatý smradlavý obr!“ Vydechla a pokusila se uklidnit. „Bylo to... strašlivé. A potom... potom mě to honilo až dolů k potoku, kde... kde ležela *ona*.“ Čím více o tom Bianca přemýšlela, tím šílenější jí to samotné připadalo. V očích se jí leskly slzy. „Nemohly bychom jednoduše jet domů?“

„Můžeš. Ale nejdříve do špitálu. Já se tady asi chvíli zdržím. Budu se muset na pár věcí podívat.“

„Ale...“

„Já vím.“ Máma se neohrabaně s velkým břichem otočila a Bianku objala. „Vrátím se domů, jakmile to bude možné. Slibuju.“

Bianca přikývla a zadívala se předním oknem na podivnou nadpozemskou záři. V kuželech tlumeného světla z baterek nebo reflektorů postávaly skupinky dětí s rodiči nebo policisty. Všichni popisovali svoji část celé události. Zadívala se na blondatého Austina Reece, který měl povýšenecky zvednutou hlavu a díval se spatra na malou policistku. Maddie stála vedle Teeje a opírala se o něj. Možná byla opravdu opilá. To nebylo dobré znamení.

Když se nad tím ale zamyslela, nic tady nebylo dobré znamení. Skupinky dalších teenagerů, někteří v přítomnosti rodičů, utvořily při rozhovorech s policisty velký nesourodý kruh. Rod Devlin hovořil s Kayanem Rulem, s nímž už předtím hovořila i Bianca. Veselá večírková nálada byla pochopitelně ta tam a většina spolužáků se tvářila ponuře nebo vyděšeně, případně měla oba tyto výrazy naráz.

„OK, budu si muset pohovořit ještě s několika ostatními,“ řekla jí máma. „Musím zjistit, jestli to tělo viděl ještě někdo.“

Biance se stáhl žaludek při pomyslení na mrtvou dívku,

kteřá stále ještě ležela v potoce. S námahou polkla a zakázala své myslí zvažovat, co se jí mohlo stát.

„Tak jdeme,“ vyzvala ji máma.

„Dobře.“ Bianca neochotně vystoupila z auta a uviděla, že Santana vyskočil z toho svého během zlomku vteřiny, jako by mu máma dala smluvený signál. Nejspíš je sledoval jako ostříž. Tvářil se, jako by chtěl udělat nějakou pitomost, například pomoci jí, tak raději zavolala: „Jsem v pořádku!“ než stačil cokoliv udělat. Potom začala kulhat k Santanovu pick-upu a při každém kroku se zašklebila. Přesto to zvládla, a dokázala bez sebemenší pomoci usednout i na sedadlo spolujezdce a stáhnout si okénko.

„Jak je ti?“ zeptal se Santana, když přistoupil ke dveřím.

„Jak myslíš?“ odsekla, aniž by se pokoušela skrýt sarkasmus. „Bezvadně.“

Santana pozdvihl černé obočí a ona svých slov ihned zalitovala. „Zkrátka bych odsud chtěla co nejrychleji odjet domů,“ zašeptala.

„Fajn. Hned se vrátím. Jenom si rychle něco vyříkám s tvojí mámou.“

„Perfektní.“ Čekala na sedadle spolujezdce v otlučeném pick-upu svého nevlastního otce a poslouchala zvuky té šílené noci.

Nad bzučením hmyzu a vzdáleným kvákáním žab se nesly hlasy vyslýchanych spolužáků, hučení motoru a praskání šterku pod pneumatikami, jak na místo přijížděli další rodiče nebo zákonní zástupci. Bianca zaslechla i útržky rozhovoru mezi Santanou a její mámou, kteří stáli před přední maskou pick-upu. Regan ho zasvěcovala do situace a dávala mu instrukce. „Bianca... tělo... identifikaci zatím nemáme, ale

pracujeme na tom... pohřešovaná dívka... nějaká jednooká příšera... Já vím... šíleně... nejspíš šok... Hlavně ať jí ve špitále zkontrolují kotník. No jo, asi to bude chvilku trvat. Vezmi ji domů... Já vím. Zavolám mu.“

Z tónu mámina hlasu poznala, že hovoří o tátovi. Jediný jiný „muž“, o kterém by mohli mluvit, byl její bratr Jeremy, napadlo ji, o něm máma ale nemluvila takhle. Samotnou ji překvapilo, že si najednou přeje, aby byl Jeremy doma. I když ji celé dospívání neuvěřitelně štval, právě teď jí chyběl.

Bianca zavřela oči a cítila na kůži teplo letní noci. Pořád přemýšlela, co to sakra v lese viděla. Mohlo to být divoké zvíře? Nebo spolužák, který se převlékl za příšeru... ale který? Jak by to dokázal? A proč by to dělal? Nebo to bylo něco jiného? Jak zvažovala různé možnosti, na zadní straně paží jí naskočila husí kůže. Nebo to bylo něco z úplně jiného světa? Nedávno četla hromadu knížek o paranormálních jevech, duších, mimosmyslovém vnímání a o upírech. Prošla si dokonce i zombie obdobím, a popravdě věřila na alternativní vesmír, který může vidět jen několik vyvolených. Možná by se ale neměla zmiňovat o duších a přízracích, protože máma věřila jen tomu, co viděla na vlastní oči, a myslela by si, že se zbláznila.

Znovu se jí však v hlavě zjevil obraz mrtvé dívky a Bianca se ze všech sil snažila myslet na cokoliv jiného.

Moc jí to ale nešlo. Když se staré potlučené dveře místa řidiče po chvíli otevřely a Santana usedl za volant, znovu se v duchu přenesla do chvíle, kdy sáhla na tu věc, kterou považovala za větev, z níž se však vyklubala kost se zbytky hníjícího masa.

Cítila, jak jí hrdlem stoupá kyselá pachuč. „Zastav!“ vy-

křikla, zprudka otevřela dveře a vyklonila se. Vzápětí pozvracela štěrky a kousek dveřního prahu. Žaludek se jí však i nadále zvedal, v krku ji pálila hořká žluč, do nosu jí stoupal zápach. Vyzvracela se znovu. Když byla hotová, odplivla si. Na jazyku jí však zůstala odporná pachůň a Bianca cítila nutkavou potřebu vypláchnout si důkladně ústa. Zavřela dveře a opřela se v sedadle. V očích ji pálily horké slzy.

„Hotovo?“ zeptal se Santana a natáhl se k přihrádce před spolujezdcem, z níž vytáhl krabičku papírových kapesníků.

Bianca ale nevěděla, jestli skončila. „Jo.“ Vytáhla z krabice pár kapesníků a vysmrkala se. „Už můžeme jet... prosím.“ I když zavřela oči, pořád nedokázala ten strašlivý výjev zahnat. Obraz znetvořeného obličeje mrtvé dívky, prázdné oční důlky a světlounké vlasy vznášející se v líném proudu se jí vpálily hluboko do mozku jako cejch.

Kapitola 4

Blackwater dorazil na místo činu.

„Špatné zprávy se šíří rychle,“ poznamenala polohlasem Pescoliová, když uviděla, jak tahoe stávajícího šerifa hlasitě bručí na příjezdové cestě. Kužely světla z jeho reflektorů se prodíraly černou tmou, za vozem se tvořil hustý oblak prachu. Neměla toho chlapa zkrátka ráda. Slovo zdrženlivost nepatřilo do jeho slovníku, miloval administrativu, mítinky a hledání způsobů, jak doslova napumpovat nadšení do každého člena týmu. A přesně to Pescoliová neměla zapotřebí. Velice rád se také usmíval do kamer, ale Alvarezová jí řekla, že to přehání a že se Blackwater jen snaží využít novináře ve prospěch oddělení, jelikož by jim mohla šikovně uvolněná zpráva pomoci při řešení případů.

No... kdo ví.

Pořád mu nevěřila.

Zaparkoval SUV vedle jiných stojících vozů, prosmýkl se pod speciální policejní páskou a zamířil si to rovnou k Pescoliové. Měřil necelých sto osmdesát centimetrů, měl pevné vy-

sportované tělo, krátké černé vlasy a pronikavý pohled dravce. Tvářil se, jako by byl stále aktivním členem elitního oddílu mariňáků. Na svůj standard byl oblečený ledabyle, tedy do upnutých džínů a polo trička s rozepnutým límečkem. Na obvykle dohladka oholené tváři rašily drobné vousky.

„Tak co tu máme?“ zeptal se.

„Mrtvou ženu. Může jít o dívku, která se již zhruba týden pohřešuje. Od pátku, jestli se nepletu,“ řekla Pescoliová. A v rychlosti ho zasvětila do situace. Jak mluvila, Blackwater jí neskákal do řeči, pohledem však doslova pročesával okolí. Lepší jak rentgen, pomyslela si.

„Už jste vyslechli všechny?“

„Skoro,“ upřesnila Pescoliová. Pořád se potila, a to i v nejlhdnějších hodinách nad ránem. „Pár policistů to ještě dává dohromady. Potom pošleme ty děti s rodiči domů.“

„Chytili jste někoho s alkoholem?“

„Nikdo u sebe nic neměl. Jenom pár ovocných drinků,“ vysvětlovala Pescoliová.

„Drogy?“

„Žádné jsme nenašli,“ řekla Pescoliová. „Ověřila jsem si to u kolegů, kteří prohledávali auta. Cítila jsem ale trávu.“

„Tu asi schovali někam do křoví.“ Zadíval se do nízkých houštin obklopujících parkoviště a zlehka pokýval hlavou. „Měli bychom je předvolat všechny.“

„Myslíte, že to pomůže?“ zeptala se Pescoliová.

„Je to protiprávní.“ Sevřel rty. „A já jsem šerif.“

„Nulová tolerance.“

„Přesně tak. A žádné z těch děcek nenechte řídit.“ Vztyčil prst, aby svým slovům dodal na vážnosti. „Pokud nemají dospělý doprovod, a tím myslím střízlivý dospělý doprovod,

který by je mohl odvézt domů, tak si je budeme muset odvézt na stanici. A tam zůstanou do doby, než vyřešíme hlavní problém.“

Pescoliové se stáhl žaludek. Věděla, že má Blackwater pravdu, něčím podobným si už ale prošla... na obou stranách zákona. Vlastnoručně zatkla několik opilých dětí, jenže v takovém zařízení pro mládež skončil i její vlastní syn.

„Je možné, že pokud se dostatečně vyděsí, promluví,“ řekl. „Co víme o oběti?“

„Zatím to vypadá, že dívka je už pár dní po smrti. Tělo je v rozkladu.“

„Takže to s tímhle nesouvisí?“ ukázal prstem na auta a děti stojící na parkovišti.

„Ať se té dívce v potoce stalo cokoliv, došlo k tomu rozhodně předtím, než si tyhle děti dnes večer uspořádaly party.“

„Ale možná něco vědí.“ Blackwater svrástil obočí a znovu se zadíval na přítomné. „Oběť chodila na zdejší školu, že ano?“

„Ano.“

„Stejně jako většina těch dětí,“ uvažoval nahlas.

Pescoliová proti tomu nemohla namítnout vůbec nic, a proto se rozhodla, že k němu bude upřímná. „Byla tu i moje dcera. To ona zavolala na ústřednu z telefonu jednoho ze svých spolužáků. Je ale zraněná, a tak jsem ji poslala do nemocnice.“

V modrém a červeném světle policejních majáků zahlédla, jak mu v čelisti zapracovaly svaly a kůže v zátylku se mu napjala. „Budete ji muset předvolat,“ řekl. „Nemůžeme dělat výjimky.“

„Ani jsem vás o to nechtěla žádat.“

„Výborně.“

V tu chvíli se v tmavém lese objevila další světla. To na místo příjížděla první novinářská dodávka.

Pescoliová mimoděk zavrčela. Tisk. Ti si teda pospíšili.

„Já si s nimi promluvíím,“ řekl, když těžkopádná těžká dodávka zaparkovala na druhé straně policejního zátarasu.

Tak o tom jsem ani na okamžik nepochybovala.

„Vy se ujistěte, že máme výpověď každého z přítomných.“ Pak Pescoliové věnoval přísný pohled a dodal, „včetně lidí, kteří místo již opustili. Chci seznam všech, kteří tu byli.“

Pescoliová zatnula zuby.

Bez jediného dalšího slova Blackwater přešel parkoviště a obešel zadní část BMW. To už se otevřely dveře spolujezdce novinářské dodávky a vystoupila reportérka, kterou Pescoliová znala z místních zpráv. Byla drobná, blond, i uprostřed noci na sobě měla kostýmek a sako, jako by místo spaní seděla nachystaná u telefonu a čekala na zavolání.

„Jedná s námi jako s úplnými začátečníky,“ zavrčela nevráživě, když se k ní přiblížila dopravní policistka Rhonda Clemmonsová, která dorazila na místo činu jako první.

„Kdo? Blackwater?“ Clemmonsová mávla rukou, jako by ta poznámka byla jen otravnou mouchou. „Je to jeho styl.“

„Houby s octem. A co ta televize tady? Jasně, přesně tohle potřebujeme.“

„Alespoň s nimi si poradí on,“ řekla Clemmonsová. „Nás nechají na pokoji.“

„Jo, dneska.“

„A zítra zase. A možná nám pomůžou.“

„Jo, jasně.“ Proti tomu bohužel Pescoliová nemohla nic

namítnout. Novináři už úřadu šerifa v minulosti při hledání podezřelých několikrát pomohli. To ovšem neznamenalo, že jí několik reportérů, včetně té krysy Mannyho Douglase z *Horského reportéra*, nevytáčelo do běla. Nevadilo jí snad ani to, co Manny psal, ale že se choval, jako by byl něco víc než její kolegové na oddělení... jako by všichni zaměstnanci Úřadu šerifa okresu Pinewood trpěli prašivinou.

Blbec. Ten se tu ale ještě neobjevil. Clemmonsová vykročila ke svému autu. Pescoliová zalovila v kapse a vytáhla telefon, aby zavolala Santanovi. Všimla si, že jí poslal textovou zprávu: **Jsem na recepci. Čekáme. Ještě se tu nikdo neukázal. Bianku bolí noha, ale je statečná.**

Odepsala: **Ok. Já jsem pořád na místě činu. Dej vědět. Pojedu domů, jak to půjde.**

Nezmínila se o tom, že Blackwater chce Bianku předvolat. Musí si koneckonců nechat trochu zábavy na později, nebo ne? Až se celá rodina sejde doma a až se Bianca trochu vzpamatuje z návštěvy nemocnice, potom teprve ji může Pescoliová o té radostné novince informovat. Už se nemohla dočkat.

Zaklapla telefon a zahlédla svou parťáčku Alvarezovou, jak vystupuje ze subaru.

„Omlouvám se za zpoždění,“ řekla Alvarezová. „Byla jsem mimo město.“

„Já myslela, že máš dovolenou.“

Alvarezová měla zrovna v plánu strávit pár dní se svým biologickým synem Gabem, teenagerem, který žil u adoptivních rodičů.

„Vrátila jsem se před několika hodinami,“ vysvětlila. „Výlet nám skončil dřív, než jsem čekala.“

„Copak?“

„Addie,“ vydechla jen jméno Gabovy adoptivní matky. „Nechci o tom mluvit.“

„Dobře.“

Alvarezová měla černé vlasy stažené do ohonu. Na rozdíl od Pescoliové se neobtěžovala s líčením, přesto vypadala mnohem svěžejší a připravenější. „Tak se pojďme podívat, co tady máme.“

„Oběť leží kousek dál po téhle pěšině.“

Vyrazily. Pescoliová měla co dělat, aby s Alvarezovou, která zvolila rychlejší tempo, udržela krok. Kužel světla z baterky ozařoval pěšinu před nimi.

„Bianca tu byla taky?“ zeptala se. „Taky se účastnila večírku?“

„Jo,“ přiznala Pescoliová, které samotné to také nešlo na rozum. „To ona našla tělo a zavolala na dispečink, takže sem dopravní přijeli dřív, než se děti stačily rozprchnout.“ Bianca jí toho řekla mnohem více, ale se zbytkem detailů seznámí Alvarezovou později.

„Dobře.“

Selena Alvarezová byla parťáčkou Pescoliové už řadu let a za tu dobu si na sebe zvykly. Zprvu to trochu skřípalo, protože každá měla jinou minulost, vzdělání, názor na život i způsob, jakým se stavěla k práci, drtivou většinu třecích ploch už však dávno odstranily. Alvarezová pocházela z velké rodiny odkudsi z Oregonu, chodila na školu, kde vynikala a patřila mezi nejlepší studenty. Vyznávala spíše vědecký přístup a forenzních důkazů si vážila mnohem víc než niterných instinktů. O Pescoliové zase bylo známo, že na šestý smysl a vnitřní pocit mimořádně spoléhá.

Tak či tak, Pescoliová musela před schopnostmi své mladší kolegyně smeknout.

Alvarezová uvažovala přímočaře a většinou dokázala zachovat ledový klid a vykazovala neobvyklou zarputilost, když došlo na hledání důkazů, neustálé ověřování faktů a řešení případů podle pravidel. Její parťačka rozhodně nedržela čtyřicetihodinový pracovní týden... možná ani šedesátihodinový. Alvarezová studovala snad všechny vědní disciplíny, které se studovat dají, a dokázala přemýšlet nekonvenčně. Mnohem více se vyznala také v moderních technologiích, byla machr přes internet a sociální sítě a neztrácela krok s nejnovějšími teoriemi na poli psychologie. Nicméně nikdy neměla potřebu ohýbat pravidla, která se podle názoru Pescoliové naopak měla nejen ohýbat, ale dokonce úplně ignorovat, když to bylo zapotřebí. A jak se ukazovalo, „zapotřebí“ to bylo mnohem častěji, než by chtěla.

Zatímco Alvarezová pod tlakem jednala v naprostém klidu a s rozvahou, Pescoliovou často zradily vlastní emoce.

„Tak co tu máme?“ zeptala se Alvarezová, jak šly po prašné pěšině, která vedla podél koryta potoka.

Pescoliová jí celá zadýchaná podala většinu informací, které se jí podařilo získat od Bianky.

Než došly k místu, kde v mělkém potoce ležela oběť, byla Pescoliová už zpocená. Místo činu ozařovaly výkonné lampy a nad místem, kde mezi kořeny a kameny leželo tělo, se vznášel hmyz. Dívka se rychle rozkládala, její obličej už ztratil původní rysy, takže ji podle Pescoliové nikdo nemohl poznat. Technici z laborky pročešávali okolí potoka, zatímco doktoři ze záchranky, poté co potvrdili, co bylo nad slunce jasnější,

tedy že dívka již nežije, čekali na příjezd někoho z kanceláře koronera.

Při tom pohledu se Pescoliové zvedl žaludek. Přesto si dřepala vedle potoka a namířila kužel světla přímo na mrtvé tělo.

Dívce mohlo být maximálně dvacet let. Patrně byla zhruba stejně stará jako Bianca i většina dětí, které tu dnes v noci byly. Způsobila její smrt nešťastná nehoda? Vyrazila si na výlet a zřítíla se sem? Mohla se například vážně praštit do hlavy... Byla v lese sama, nebo ji sem někdo doprovázel? Mohl ji ten případný někdo zabít? Nebo jí ublížit a pak tady nechat? Přišla sem snad proto, aby si sama uprostřed přírody vzala mladý život? A jestli ano, tak proč?

Tyto otázky ji naplňovaly hlubokým vnitřním neklidem.

S námahou se narovнала a zadívala se do temného podrostu, který lemoval svahy koryta. Tahle část divočiny byla celkem odlehlá a rozhodně nepatřila mezi zdejší turistické atrakce. V létě se ale vždycky vyrojily mraky milovníků přírody, kteří vyrazili na výlety, jezdili na horských kolech, rybařili, pořádali pikniky, sledovali ptáky, sbírali borůvky nebo se jednoduše chtěli spojit s přírodou. Tohle místo zdaleka nebylo tak odlehlé, jak by se mohlo na první pohled zdát.

„Detektive. Prosím?“ řekla jedna z forenzních techniků a namířila baterkou na chomáče suché trávy nedaleko Pescoliové. „Mohla byste prosím ustoupit?“ Technička byla štíhlá žena s ostře řezanými rysy, úzkými špičatými ústy a obrovskými tlustými brýlemi.

Pescoliová tedy ustoupila a pořádně se rozhlédla po okolí. Pěšina, kterou zrovna technici zkoumali, vedla z nedalekého

srázu a stácela se k břehu potoka, který na jaře připomínal spíše menší běsnící říčku. Nyní v srpnu bylo v potoce vody málo a tekla jen líně. Tůňka, ve které leželo tělo, patřila mezi nejhlubší části potoka.

Alvarezová, která dostala povolení od stejné techničky, jež před chvílkou napomenula Pescoliovou, už klečela nad obětí a důkladně si prohlížela její obličej a linii vlasů. Až potom vytáhla vlastní baterku a posvítila si na dno. Voda se pomalinku vlnila po lesklých kamenech a po obličejí nebohé dívky, přičemž křivila její už tak dost zdeformované rysy. Potom stejně pomalu proud omýval její trup, nohy a holá chodidla. Sukýnka krátkých šatů se jí lepila ke stehnům.

Pescoliová už viděla až až.

Další technik, Lex Farnsby, prohledával přílehlý svah a Pescoliová se k němu vydala po příkré zaprášené pěšině, kterou poznala z Biančina popisu události. Byla si stoprocentně jistá, že právě po téhle cestě její dcera utekla. „Máme nějaké stopy?“ zeptala se zadýchaně, na čele podél linie vlasů se jí začal perlit pot.

„Hmm. Pár jich tu je, ale nedokážu určit, jak jsou staré,“ řekl a pokračoval ve své práci, prohledávání prašné pěšiny ve světle baterky. Pescoliová stoupala pomalu a s obrovskou námahou. Několikrát se musela zastavit, čehož využila, aby se rozhlédla po kaňonu, a snažila se přijít na to, jestli se do potoka stejnou cestou dostala i oběť. Sledoval ji někdo? Nebo ji někdo honil stejně jako Bianku? Viděla i ona záhadnou příšeru? Dostihl ji snad někdo, zaútočil na ni, a buď ji zabil, nebo těžce zranil a nechal ji tady zemřít? A pokud ano, znala ho? Byl útočníkem muž? Nebo zemřela při zvláštní nehodě?

„Zatr...“ zavrčel Farnsby nějaké tři metry po cestičce

výše. Malý, ale vysportovaný muž s ustupující kšticí, který se nikdy nepřestával mračit, si cosi důkladně prohlížel na zemi.

„Co je sakra tohle?“

„Co?“ Pescoliová celá zadýchaná dorazila až k němu, k úzké šterbině mezi dvěma kameny, které se nad ní zvedaly. Namířil baterku na zem mezi kameny k části pěšiny, kde bylo vidět několik nejasných otisků vzorku podrážky sportovní boty. Hned vedle viděla další stopu, tentokrát perfektně ostrou. Byl to otisk bosého chodidla, který vypadal, jako by ho tam zanechal obrovský muž.

Pescoliová ztuhla a zadívala se na tajemný otisk. „Velký chlap?“

„Mnohem, mnohem větší než největší, co jsem doposud viděl.“ Přidřepł si k otisku, pak k němu přiložil skládací měřítko a pořídil fotku. Blesk fotoaparátu stopu ozářil jasným světlem.

A ta stopa byla zatraceně velká.

Pomocí malého zasouvacího metru změřil délku a šířku stopy. „Pane jo,“ zašeptal, zhoupł se na patách a zamračil se. Pescoliová ve světle baterky pozorovala jeho rysy. „Ani se nehni,“ nakázal jí a obkroužil celou oblast kuželem světla v oči-vidné snaze najít další stopu. „To by mě zajímalo, co mohlo takovouhle stopu udělat.“

Ačkoliv technik nejspíš jen uvažoval nahlas, nabídla mu svůj odhad. „Grizzly?“

„Vidíš někde drápy?“ zeptal se jí podrážděně, jako by ji považoval za naprostého idiota.

„Nějaký horal?“

„Musel by mít botu minimálně dvacet...“

„Hráč basketbalu?“

Farnsby jí věnoval přísný pohled a ani se nesnažil skrývat opovržení. „Pochybuji, že si Shaq nebo Yao Ming udělali právě teď výlet do Medvědího brodu.“

„Co to tedy znamená?“

„To bohužel nevím.“

Jí se však už určitý obrázek v hlavě tvořil a ani trochu se jí nelíbil. Ve slabém světle baterky viděla lesk v jeho očích, užaslý výraz jeho obličeje. „Neříkej to, Farnsby,“ řekla, jelikož jí bylo jasné, na co myslí. „Hned na to zapomeň.“

Podíval se jí přímo do očí. „Ale je to tak.“

„Sasquatch?“ zakroutila hlavou. „Neříkej mi, že věříš na Bigfoota.“

„No... tohle,“ ukázal prstem na otisk na zemi, „udělala fakt velká věc, chápeš? Netvrdím, že je to otisk Sasquatche...“

„Bigfoot je báchorka, nic víc.“ V tu samou chvíli jí však hlavou bleskla vzpomínka na slova, která slyšela od Bianky: *Tohle bylo obrovské. Mohutné. Bylo to o hodně vyšší než já... A taky, nevím to jistě, ale pohybovalo se to po dvou. Nebo se to alespoň na dvě snažilo postavit. A strašně to smrdělo. Opravdu. Možná... možná to byl jen obrovský člověk. Obrovský a celý chlupatý.*

„Já jenom chci naznačit...“ začal Farnsby, ale Pescoliová už toho slyšela až dost.

Zvedla ruku, aby zarazila další případné dohadování. „Jo, já vím. Prostě posbírej důkazy, odvez je na oddělení a... zapomeň na možnost, že by se tady někde potuloval Sasquatch. OK? Teď budeme potřebovat identifikovat oběť, zjistit, co se jí stalo, a pokud na ní byl spáchán zločin, chytíme parchanta, který jí to provedl. To je naše práce. Tečka.“

Při vyšetřování tak závažného zločinu rozhodně nepo-

třebovali, aby něco proměnilo tragickou smrt mladé dívky v mediální cirkus. Například technik, muž vědy, který by během vyšetřování začal vykládat o Sasquatchovi. Byla si sto procentně jistá, že otisk bude mít racionální vysvětlení.

„Bigfoot,“ zamumlala polohlasem a přemýšlela, proč jí z představy toho velkého tajemného otisku běhá mráz po zádech.

Pescoliová sestoupila z kopce, a dole našla svoji partnerku. Uviděla Alvarezovou, jak hovoří s koronerem, a tak se vydala zpátky k šterkovému prostranství, kde čekaly děti, které se zúčastnily večírku. Nyní už s nimi byli jejich rodiče.

Otřela si pot z čela a zahlédla skupinku rodičů, dětí a policistů stojící mezi zaparkovanými auty přítomných teenagerů. I nadále probíhaly výslechy.

Trochu nepříjemné ovšem bylo, že Pescoliová znala většinu teenagerů a jejich rodičů osobně. Celou řadu manželských párů i samotných rodičů potkala během let, kdy Bianca chodila do školy, některé z nich znala už od školky, určitě déle než deset let.

Výslech takových lidí bude znamenat výlet do dávných schránek paměti, a vzhledem k situaci to nebude výlet zrovna příjemný.

Pozorovala jejich obličej v blikajícím světle policejních majáků a povšimla si, že se ve tvářích většiny z nich ukrývá hrůza, jak se ostatně dalo předpokládat, u několika z nich zaznamenala zlost a nervozitu, našlo se ale i pár lidí, kteří zakázali svým dětem s policisty hovořit, jako kdyby jejich potomci nebo sami rodiče měli co skrývat. Možná už podobnou situaci zažili a rozhodli se, že nebudou nic říkat, dokud nepřijede jejich právní zástupce.

To nebylo moc dobré. Pescoliová však byla přesvědčená, že všichni do jednoho, včetně jí samotné, cítí obrovskou úlevu, že technici nevynesou ráno z lesa v plastovém pytli zrovna jejich dítě.

Věděla, že výsledky nebudou žádná legrace. To bylo jisté. Zamířila ke skupince žen, které znala. Všechny za těch deset a více let, před nimiž se spolu potkávaly ve školce, kam Bianca chodila, hodně zestárly. A teď pozdě v noci, nebo přesněji brzy ráno, když musely přerušit spánek a přijet sem, kde se ještě před chvílí odehrával divoký večírek, při němž se našlo mrtvé tělo... Ne, dobře tu nevypadal vůbec nikdo. Tedy možná kromě Mary-Beth Delaneyové, která byla jako vždy dokonale šik. V kaštanově hnědých vlasech neměla ani stopu po šedi, na obličeji se jí nerýsovaly vrásky, měla vystouplé lícni kosti, špičatou bradu a velké oči. Na sobě měla teplákovou soupravu, vlasy si sčesala do elegantního drdolu, pruhované náušnice se leskly v ostrých světlech policejních majáků. Make-up byl dokonalý, bez jediné šmouhy.

Usmála se na Regan přátelsky, pohledem však rychle zhodnotila její rostoucí břicho.

Pescoliová se v tu chvíli cítila, jako by čekala paterčata.

„To je tak strašné. *Strašné*. Nemohli bychom odsud jednoduše odjet?“ zeptala se Mary-Beth vyděšeně, jako kdyby s Pescoliovou byly už dlouho nejlepší kamarádky. Neviděly se přitom dobrých deset let. Pescoliová si Mary-Beth ze školky pamatovala jako přehnaně aktivní matku, která už tehdy tlačila na pilu, aby její malinká Simone excelovala v písmenkách a číslech... zkrátka ve všem, co se ostatní děti učily až o chlup později. Zatímco Bianca při vybarvování motýlka přetahovala a vytvořila na stránce zcela nový druh hmyzu,